

HIERARCHIE, KNIHA I

JAMES ISLINGTON

PŘELOŽILA LENKA FALTEJSKOVÁ

Copyright © 2023 by James Islington

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Faltejsková, 2025

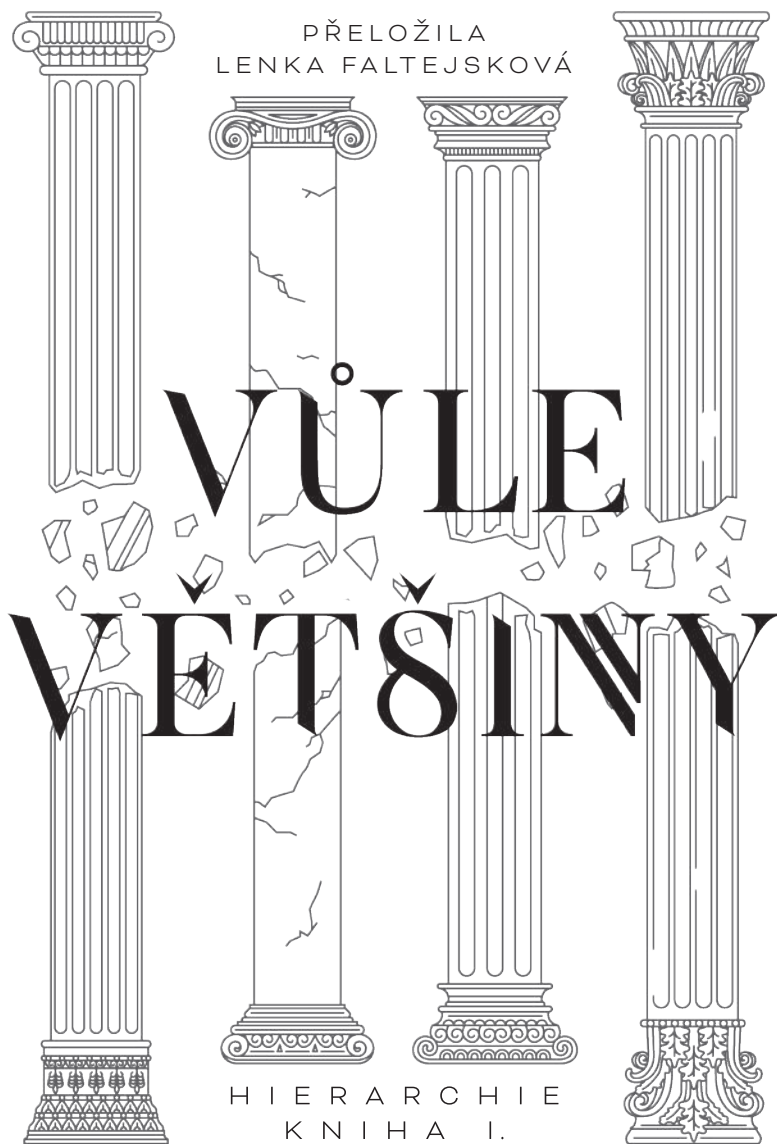
Cover © Faceout Studio, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6725-0 (pdf)

J A M E S I S L I N G T O N

PŘELOŽILA
LENKA FALTEJSKOVÁ

HIERARCHIE
KNIHA I.

F O B O S

Pro přátele, ty ztracené.

CATENSKÉ HODNOSTI

POSTAVENÍ	ZÍSKÁVÁ VŮLI OD:
1. PRINCEPS	46 232 LIDÍ
2. DIMIDIUS	23 115 LIDÍ
3. TERTIUS	7 704 LIDÍ
4. QUARTUS	1 925 LIDÍ
5. QUINTUS	384 LIDÍ
6. SEXTUS	63 LIDÍ
7. SEPTIMUS	8 LIDÍ
8. OCTAVUS	NIKOHO

IMPERIUM SINE FINE

ČÁST I.

I

V isím ve vzduchu a před pádem mě chrání jedině otcova ruka, zakrvácená a kluzká, svírající mé zápěstí.

Leží na břiše, natažený přes skalní římsu. Svaly se mu napínají jako lana. Obličej, paže, oblečení a všechno, co z něj vidím, pokrývá lepavá krev. A přece vím, že mě dokáže vytáhnout. Usilovně se snažím nezmítat, věřím, že mě zachrání.

Podívá se do inkoustově černé tmy pode mnou. Do temnoty, která přichází.

„Odvalu,“ zašeptá a vtiskne do toho slova všechnu bolest i naději. A pak mě pustí.

„Jasně, v jednom kuse tě nabádám, aby sis pořádně rozmyslel, než něco uděláš,“ zabručí chlapík s ošlehanou tváří, shrbený naproti mně nad herní deskou, „ale jestli má tahle hra pokračovat, přece jenom musíš udělat nějaký zatracenej tah, Visi.“

Odtrhnu oči od paprsku studeného stříbřitého světla, které do strážnice dopadá jediným zamřížovaným oknem. Střelím po svém protihráči pokud možno přesvědčivě podrážděným pohledem, abych zamaskoval pocity vyvolané tou ošklivou vzpomínkou, a přinutím se soustředit na bílé a červené trojúhelníčky mezi námi. Kameny se matně lesknou ve světle stažené lampy na polici, která naši hru neosvětluje o mnoho více než večerní světlo zvenčí.

„Je ti něco?“

„Ne, nic.“ Koutkem oka zahlédnu, jak Hrolfovi zacuká huňaté obočí. „Nic mi není, dědulo, prostě přemýšlím. Zatím mě vypusti nedostaly,“ dodám pro pořádek, ovšem bez zápalu. Vidím na něm, že obavy, o nichž vypovídají vějířky v koutcích jeho světle hnědých očí, jsou upřímné. A vím, že ptát se musí.

Dělám tu skoro o rok déle než on, takže ho zase napadlo, jestli nepřicházím o rozum. Tak jako on, už nějakou dobu.

Nechám to plavat, zadívám se na herní desku základů a hádám, co znamená nová červená formace vpravo na kraji. Klamný manévř, dojde mi záhy a přestane mě zajímat. V rychlém sledu provedu tah třemi ze svých bílých kamenů a mám výhru v kapse. Hrolf se rád chvástá, jak jednou porazil dokonce i magna quarta, mně se ale stejně nevyrovná. Už předtím, než svět ovládla Hierarchie – nebo tedy Catenská republika, jak se jí má oficiálně říkat, což si musím neustále připomínat –, se základy považovaly za dokonalou pomůcku k výuce strategického myšlení. A otec se postaral, abych do tajů té hry pronikal od raného věku, abych hrál co nejčastěji a proti co nejlepším soupeřům.

Hrolf se na herní plán zakaboní, pak na mě a znovu na desku.

„Přestal jsem se soustředit. Trvalo ti to moc dlouho, což je v podstatě podvádění,“ brblá otráveně, zatímco se smíruje s porážkou. „Víš, že jsem jednou porazil magna quarta?“

Než stačím odpovědět, ozve se zabušení na masivní kamennou bránu. Hra je rázem zapomenuta, oba se zvedneme. Další směna má nastoupit až za několik hodin.

„Kdo je tam?“ štěkne Hrolf, já popojdu k oknu. Skrze mříže spatřím dobře oblečeného vysokého muže se širokými rameny, zhruba mezi pětadvaceti a třiceti lety. Tmavá pokožka na vyholené hlavě se mu leskne v měsíčním světle.

„Sextus Hospius,“ odpoví tlumeně. „Mám povolení.“ Zvedne oči k okénku ve dveřích a zjistí, že ho pozoruji. Má nakrátko zastřižený černý plnovous a vážné tmavohnědé oči mu propůjčují milý, ale pronikavý výraz. Nahne se blíž a přimáčkne ke sklu listiny, které vypadají oficiálně.

„Nikdo nám nehlásil, že se tu máte objevit,“ namítne Hrolf.

„Ještě před půlhodinou to nikdo ani nevěděl. Jde o naléhavou záležitost.“

„Takhle to u nás nechodí.“

„Dnes ano, septime.“ Mužův výraz zůstává beze změny, netrpělivé zdůraznění Hrolfovy nižší hodnosti se však nedalo přeslechnout.

Hrolf chvíli mhouří oči, načež popojde k úzkému otvoru ve stěně vedle dveří a podrážděně do něj klepne kamenným klíčem Vůle, až to cvakne. Otvor se u nás zavře a otevře se na druhé straně před Hospiem. Muž dovnitř vloží povolení. Pozorně sleduji, jestli k listinám nepřidává nic dalšího.

Hrolf počká, dokud nepřikývnu, teprve pak otvor opět otevře na naší straně a povolení z něj vytáhne. Projde ho, pak mi papíry s úšklebkem podá. „Prokonzulova pečť,“ konstatuje.

Pozorně si prostudují jejich obsah. Hrolf se ve své práci vyzná, ale tady nad výpustěmi se vyplácí zkontrolovat všechno dvakrát. Zdá se však, že jde skutečně o pověření od samotného prokonzula Mania, podepsané a orázkované. Hospius se očividně těší významnému postavení i mezi svými druhy – speciální agent pověřený přímo senátem, aby prošetřil nesrovnalosti ve sčítání lidu za loňský rok. Díky spolupráci mezi senátními pyramidami Vládou – Hospiovými zaměstnavateli, k jejichž doménám sčítání lidu patří – a Armádou, která má na povel všechny věznice v republice, získal tento muž povolení navštívit jednoho ze zdejších vězňů a vyslechnout ho.

„Vypadá jako pravé,“ souhlasím, přestože chápu Hrolfovu nespokojenost. Listiny totiž našemu návštěvníkovi umožňují přístup do nejnižšího podlaží. Je kruté budit nešťastníky, kteří si tam dole odpykávají trest.

Hrolf si vezme listiny s Maniovou pečětí nazpátek a zasune je do úzké přihrádky přímo ve dveřích. Prokonzulova Vůlí prostoupená pečť přeruší bezpečnostní okruh zrovna tak účinně jako Hrolfův klíč. Kamenné dveře hladce zajedou do zdi a jako předzvěst význačného hosta nás obestře závan nahořklého letenského nočního vzduchu. Hospius vstoupí a sundá si prvotřídní modrý plášť, odhodí ho na opěradlo blízke židle, načež nám oběma věnuje úsměv, který zřejmě považuje za okouzlující. Hrolf sleduje jeho suverénní počínání a snaží se moc nekabonit. Rozlomí prokonzulovu pečť rázněji, než by bylo nutné, vypustí z ní Vůlí a dveře se zase zavřou.

Všímám si, jak se návštěvník snaží o až přemrštěnou nenucenost, a dá mi práci na to nereagovat.

Nejspíš o nic nejde, pokouším se přesvědčit sám sebe, nicméně po posledních třech letech přetvářky dokážu rychle rozpoznat další hráče.

Ten muž je z něčeho nervózní.

„Děkuji, septime.“ Hospius mě přelétne pohledem, zaregistruje, že jsem mladý, a přestane si mě všímat. Otočí se zpátky na Hrolfa. „Chápu, že nejde o běžnou situaci, nicméně potřebuji informace od muže jménem Nateo.“

Hrolf sundá z horní police v rohu vězeňskou knihu záznamů a otevře ji. Pár vteřin klouže prstem po řádcích. „Nateo, Nateo... tady ho máme. Hluboké cely, východní jednačtyřicítka. Ty tu počkáš, Visi.“

Popadne z háčku klíč a udělá tři kroky ke dveřím do vnitřních prostor věznice – na nichž je jen obyčejný zámek –, při čtvrtém se však zapotáčí. Když se zase narovná, ohlédne se po nás s náhlou nejistotou, která z jeho tváře vzápětí zmizí, nicméně chápu, co znamená.

„Omlouvám se, septime, zapomněl jsem na tvé bolavé koleno,“ zařžu bystře, přiskočím a vezmu si od něj klíč, než se zmůže na protest. „Bude rychlejší, když tady sexta doprovodím já. Takže hluboké cely, východní jednačtyřicítka?“

Hrolf mě zpraží pohledem, přesto v něm zachytím vděčnost. Ví, co se stalo, ale nejspíš už si ani nevzpomíná, co je Hospius zač.

„Asi bude lepší, když to koleno nechám odpočinout,“ přistoupí na mou výmluvu. „Jestli to sextovi nevadí.“

„Vůbec ne.“ Hospius netrpělivě mávne rukou. Pravděpodobně si ničeho nevšiml.

Vstoupíme do útrob vězení a já zavřu a zamknu dveře od strážnice, takže lehce zaskočeného Hrolfa necháme za sebou. Na stěně visí lucerna, v níž hoří svíčka zapálená od začátku naší směny. Sundám ji a zvednu co nejvýš, aby ozářila schody vedoucí dolů. Hladce otesaný kámen se leskne vlhkostí.

„Hlavně opatrně,“ upozorním Hospia, „klouže to tu.“

Jdu první, kolem nás se cestou dolů rozlévá kaluž slabého světla. Není mi příjemné zůstat k sextovi zády, nemůžu dostat z hlavy jeho afektované chování nahoře ve strážnici. Nicméně to povolení – nebo přinejmenším pečeť k němu připojená – skutečně pochází od prokonzula Mania. Padělat se nedá. A dobře vím, že na nic dalšího se vyptávat nemám. Zkrátka nezbyvá než doufat, že nervozita, kterou se tak usilovně snažil zamaskovat, nevychází z nepřátelských úmyslů.

A především doufám, že ať už přišel z jakéhokoli důvodu, nepřitáhne to pozornost ke mně.

„Jak dlouho už na tom tvůj septimus takhle je?“

Věk. Pořád mám sklony klít v jazyce svých předků, i když jen v duchu. Nasadím zmatený výraz a ohlédnu se. „Jak to myslíte?“

„Evidentně tu přesluhuje.“ Hospiovy pronikavé hnědé oči se uprou do mých. Rychle se odvrátím a zaměřím se opět na schody pod námi. „Nemusíš se bát, nic nepovím.“

Vymáčknu ze sebe smích. „Nevím, co si myslíte, že jste viděl, ale mylíte se.“ Kdyby to zjistil prokonzul Manius, tak Hrolfa vyhodí. Už je dost starý na to, aby ho přemístili do výslužební pyramidy, a vzhledem ke všeobecné podezíravosti by ho navíc téměř jistě degradovali

na octava. Přinutili by ho žít v neustálém vyčerpání. Hierarchie by ho připravila o léta i kvalitu života stejně, jako o ně připravuje muže a ženy v hlubokých celách naší věznice.

A pochopitelně bych se navíc musel přizpůsobit novému septimovi. Z těch tří, pod nimiž jsem za celou dobu sloužil, se s Hrolfem dalo vyjít bezkonkurenčně nejlépe.

Hospius místo odpovědi cosi zabručí. Nejspíš jsem ho nepřesvědčil, ale nechá to plavat.

Dostaneme se až na dolní konec schodiště. Světlo lucerny, již třímám, odhalí hladké, navlhlé a kluzké zdi táhnoucí se napravo i nalevo od nás. Zachytím to tiché, téměř nepostřehnutelné hučení. Znepokojuje mě i po více než roce ve službě.

Hospius za mnou vydá něco mezi odkašláním a dávením. „Co to tu tak páchne?“

„Vězni.“ Já už si oděru potu a moči v podstatě nevšímám. V tomto podlaží to vlastně zas tak hrozné není.

„Proč je neudržujete v čistotě?“ zahřmí muž.

„Udržujeme. Umýváme je dvakrát denně tak dobře, jak to jde. Jenže ti na výpustích nejsou schopni ovládat vyměšování.“ Pečlivě odstředím z hlasu vztek, ale přesto si neodpustím: „Podle catenských pravidel je máme mýt dvakrát týdně.“

Na to už neřekne nic.

Zahneme několikrát za roh a pokračujeme po dalším schodišti dolů. Horní podlaží za námi se opět ponoří do tmy. Tyto schody vedou do nejhlubšího podlaží, kde drží vězně, kteří si odpykávají dlouhý trest – čili delší než dva roky. Vesměs vrahy a údajné spojence Anguisů. Případá mi, jako bychom sem v poslední době zavírali čím dál víc lidí.

„Vyznáš se tu.“ Hospiusův hluboký hlas se odráží od holých stěn, byt se pokouší přizpůsobit tichu, které tady jinak vládne.

Nechci se s ním bavit, podstatně riskantnější by ovšem bylo chovat se nezdvořile. „Musím sem na obchůzku každou druhou noc.“

„Střídáš se v péči o vězně s tím septimem?“

„Přesně tak.“

„I když má nemocné koleno?“

Vek. Pokrčím rameny, abych zamaskoval, že mě nachytil na švestkách. „Má ho bolavé, ale mrzák není. Bere své povinnosti velice vážně.“

„To jistě.“ Hospius teď kráčí vedle mě, schody jsou tu širší. Je o hlavu vyšší než já a neujde mi, jak si mě svrchu prohlíží. Očividně jsem ho zaujal, což je pravý opak toho, o co mi šlo. „Jak se jmenuješ?“

„Vis.“

„A jak dlouho už tady septimovi vypomáháš, Visi?“

„Pár měsíců.“ Což není lež, ačkoli se Hospius ve skutečnosti ptal na něco jiného. Nehodlám mu svěřit, jak dlouho doopravdy vypusti obsluhuji.

„Zdáš se na takovou práci dost mladý.“

„Vis Solum,“ uvedu na vysvětlenou celé své jméno.

„Aha.“ Hospiovi to docvakne. Jsem sirotek, pro něhož se vzhledem k věku zřejmě nepodařilo najít domov. A tak mě Náboženství – což je třetí senátní pyramida, která v Hierarchii mimo jiné spravuje sirotčince – s Armádou místo toho využily ve vězení.

Sestoupili jsme na konec schodiště. Před námi se nachází tři tmavé chodby, jedna vede rovně, zbylé dvě kolmo doprava a doleva. Vstoupím do té vlevo, do východní. „Už tam budeme,“ pronesu spíš proto, abych předešel dalšímu vyptávání, než abych vyplnil ticho.

Zápach houstne a Hospius si před nosem a ústy drží kapesník. Ne-divím se. Při prvních cestách sem dolů jsem se pozvracel. Teď už jsem sice zvyklý, přesto se mi v momentě, kdy světlo lucerny dopadne na první očíslovanou kobku, zarosí oči.

Hospius se náhle zastaví, ruce mu spadnou podél těla. Na zápach rázem zapomene.

„Ještě jste výpust' neviděl?“ Mám co dělat, abych na sobě nedal znát potěšení, jak moc je ten ohromný chlap vyděšený.

Kobky v letenské věznici rozdělují nízké kamenné zdi, ale jinak tu nejsou žádné dveře ani předsíně, takže máme přehled. Jsou sotva metr osmdesát široké a jen o málo hlubší – neosvětlené jeskyňky, v nichž se nacházejí jen dvě věci.

Vězeň. A pak výpust', k níž je připoutaný.

Muž ve východní cele číslo jedna je zhruba v Hospiově věku, tím však veškerá podobnost mezi nimi končí. Jeho světlá kůže je mrtvolně bledá, téměř šedivá, nahé tělo vychrtlé a křehké, tváře má propadlé a dlouhé blond vlasy mastné a slepené. Sípavě dýchá. Zápěstí i kotníky mu obemykají ocelová pouta, připevněná za řetězy k vrátku zavěšenému nad ním. Modré oči má sice otevřené, jsou však kalné a pohled rozostřený. Leží na bílém kvádru, jehož povrch je naleštěný jako zrcadlo a takřka vodorovný, přesto se nepatrně svažuje k nám a k úzkému žlabu, který vede podél všech cel a umožňuje snadno spláchnout to nejhorší z tělesného odpadu vězňů.

Pokud jde o mě, právě toto odhaluje skutečnou podstatu Hierarchie.

„Ne,“ odpoví mi Hospius tiše na otázku. „Já... ještě ne. Jak dlouho tu je?“

Osm měsíců. „Musel bych se podívat do výkazu,“ odpovím pečlivě znuděným tónem. Neutrálním. Aby pochopil, že takový pohled tady dole se mi naskytá zcela běžně. „Radši půjdeme, sexte.“

Hospius přikývne, přesto nemůže odtrhnout oči od vychrtlého vězně, dokud i s lucernou neujdou o pár kroků dál a nenechám ho tím ve tmě.

Pokračujeme a prstenec našeho světla postupně odhaluje po obou stranách totéž, co jsme viděli v první cele – muže i ženy, spoutané, ochablé a nahé, všechny na studených bílých kvádrech. Za jejich zdecimovaný stav, domnívám se, nemůže podvýživa, nýbrž ty věci, k nimž jsou připoutaní. Během krmení jim dávám mnohem víc, než bych sám dokázal spořádat, navíc se vůbec nehýbou.

Hospius vedle mě mlčí, nedává znát, jak na něj hrůza, která nás obklopuje, působí. Rád bych ho sledoval pozorněji – pořád mi něco nesedí, na jeho návštěvě, na celé této noci –, nicméně potřeba neupoutat pozornost je naléhavější. Protože přesně to by se stalo, kdyby si všiml, že ho podezírám, ať už je tím, za koho se vydává, nebo ne.

„Východní jednačtyřicítka,“ oznámím, když mihotavé světlo odhalí velké číslo vyryté do zadní stěny kamenné sluje. Toho muže, Nateona, tu máme necelý měsíc. Vzpomínám si, jak se k nám dostal, protože na rozdíl od většiny vězňů ho sem přemístili z jiné výpusti. Je stejně ztrhaný jako ostatní, tváře má propadlé a skobovitým nosem trochu připomíná jestrába. Mastné černé vlasy rozprostřené na bílém povrchu mu sahají až pod ramena. U vězňů se dá věk odhadnout jen těžko, přesto bych řekl, že mu nebude víc než třicet.

Mé oznámení se nesetká s žádnou odpovědí. Ohlédnu se na Hospia a zjistím, že si Nateona trochu zamračeně prohlíží s jinak nečitelným výrazem. Muž na výpusti mu to oplácí skelným pohledem, vůbec nereaguje na světlo ani na naši přítomnost.

„Musím s ním mluvit.“ Hospius popojde blíž.

„*Stát!*“ vyštěknu zděšeně a záhy smířlivě zvednu ruku, zatímco návštěvník strne. „Omlouvám se, sexte, nechťl jsem se zachovat neuctivě, ale chodit blíž je moc nebezpečné. Připravit vězně na výpusť trvá několik dní. Kdybyste se ho dotkl, mohlo by vás to zabít. Včetně každého, kdo je tu s vámi.“

„Aha.“ Uposlechně varování a zůstane na místě. „Nemůžeš to vypnout? Dočasně?“

„Zvládnou ho odpojit. Přerušit kontakt.“ Dělá se mi zle, když si to představím. „Ale nebude to příjemné. Obzvlášť pro něj.“

Hospius si zamne tmavou pokožku na vyholené hlavě. Váhá – což se dá vyčíst z řeči jeho těla –, ale nakonec se na mě podívá a zatne čelist. „Přišel jsem pro informace. Dělej, co máš.“

Obejdu bílý kvádr a zanořím se hlouběji do útrob cely. Zatím na mě výpusti nijak nepůsobí – lidé, kteří se dostanou do jejich blízkosti, na sobě většinou pozorují následky ještě celé měsíce a já tu pracuji už od patnácti –, přesto našlapuji opatrně a dávám si dobrý pozor, abych se ničeho nedotkl. Imunní neimunní, tyto věci jsou navrženy, aby z vás při sebemenším doteku vysály Vůli. A nejen dávku, kterou si Hierarchie běžně vybírá od milionů octavů tvořících základ celé říše. Ta bledá kamenná lůžka z vás odsají *všechnu* sílu, soustředění, duševní i fyzickou energii, aby je pak obdržel nějaký septimus, který se těší obzvláštní přízni.

V mých očích by byla i smrt lepší.

Nejhorší na tom je, že vím, kolik ze zdejších mužů i žen by se mnou souhlasilo.

Na konci cely si dřepnu, odložím lucernu a nahmatám kolo s ostny. Musím zabrat, abych jím dokázal otočit. Shora se ozve chřestění a cvakání, řetězy zařinčí a napínají se. Muž na výpusti se prověsí v pase, je ohavně tažen vzhůru, odlepuje se od bílého kamene a kymácí se. Ještě několikrát otočím, než se ocitne pár centimetrů nad kvádrem, pak kolo zajistím.

Narovnám se, upírám oči na toho schlíplého kostlivce, který přede mnou visí nad výpustí. Propouštění vězňů jsem zažil jen párkrát, procedury související s ukončením trestu vykonává septimus a jiný důvod probudit zajatce se naskytne jen zřídka.

Vrátím se k Hospiovi, který stojí v ústí cely a nervózně žmoulá svou tuniku. Součást vládní uniformy, s tmavomodrou pyramidou vyšitou na srdci. Je vyžehlená, dokonale čistá, nařasená na těch správných místech. Jako nová.

Zdá se vyložene netknutá, jako by ji do dnešního dne neměl na sobě.

„Proč se neprobírá?“ Hospius si nevšiml, jak si ho prohlížím, soustředí se výhradně na muže před námi.

„Chvilí to trvá.“ Ale už když to říkám, nastane změna, narušení věžňova pravidelného sípavého oddechování. Ze rtů mu vzápětí unikne o něco méně zoufalý vzdech. Řetězy sebou škubnou, načež se muži zachvějí víčka a do očí se mu vrátí přítectnost. Teď už je alespoň částečně přítomen.

Hospius mi věnuje pohled, vidím na něm, že se rozhoduje, jestli mě nemá poslat pryč. Ale neodešel bych, i kdybych riskoval, že ho tím rozčílím. Nechat ho tady dole samotného by znamenalo porušení příliš mnoha pravidel.

Očividně došel ke stejnému závěru, takže neřekne nic a přikročí k vypuštění, aby ho vězeň viděl. Skrčí se, tváře mají ve stejné úrovni.

„Nateone. Slyšíš mě? Jsem sextus Hospius. *Nonagere*.“

Všechno vyslovuje pečlivě a pomalu, přesto mi chvíli trvá, než to poslední slovo dokážu někam zařadit. Je vetusijsky.

Nereaguj.

Sextus se na mě znovu podívá a já se usilovně snažím držet varování, které dal Nateonovi. Nemám vědět, co daný výraz znamená. Jak bych mohl? Vetusijština je mrtvý jazyk, akademická bizarnost. Kromě pár nahodilých slov, začleněných do běžného jazyka, ho Hierarchie před více než sto lety vymýtila. Má už smysl jediné kvůli čtení původních textů z dob dávno minulých.

Jenže můj otec zastával silné přesvědčení, že dějiny je důležité znát právě v původní podobě, nezkreslené překladateli Hierarchie. Matka byla vzdělaná, sama mluvila plynne třemi jazyky, a spolu s učiteli mě oba čtrnáct let vzdělávali tak, aby se ze mě stal diplomat, který podpoří svou sestru v její budoucí úloze spojené s cestováním napříč národy.

Nateo upře na Hospia kalný pohled, hlava se mu sveze stranou. Olízne si rty, načež pomalu, zjevně v bolestech, přikývne.

Rozumí. Ti dva se znají.

V uších mi hučí krev. Chce snad Hospius dopomoct Nateonovi k útěku? To by znamenalo můj konec. Nemůžu nic takového dopustit, ale ani nesmím zakročit předčasně. Zatím se proti ničemu neprohřešil a povolení, jímž se prokázal, vypadalo jako pravé. *Bylo* pravé.

Nedutám a ani se nehnu. Nezbyvá mi než čekat.

„Ty mluvíš?“ zeptá se Hospius vězně opět vetusijsky. Neobratně, jako by výrazy lovil z hodně starých, pozapomenutých znalostí. Na mě se sice nikdo nedívá, pro jistotu však nasadím částečně zaražený a částečně lhostejný výraz.

„Chvíli to zvládnou.“ Nateonův hlas zní, jako by někdo tiše škrábal nehty o kámen. I on používá ten dávno mrtvý jazyk, byť mnohem samozřejměji než jeho návštěva. „Jak dlouho?“ Zatěká pohledem, jako by hledal odpověď kolem.

„Pět let.“

V Nateonových očích se cosi mihne, načež opět zaostří na Hospia. Tentokrát se zdá pozornější. „Přišel jsi mě osvobodit?“

„Doufám. Napřed informace.“ Hospius vnímá, jak v uvězněném muži sílí panika. Natáhne ruku, chytí ho za rameno, aby mu pomohl zastavit třes těla, kvůli němuž řetězy chrastí. „Vím, že... ty nevinný. Musím pochopit... proč jsi tady. Veridius?“ Vysloví to jméno jako tichou a naléhavou otázkou.

„Možná,“ odpoví Nateo pochybovačně. Už se stačil zklidnit.

Předstírám potlačované zívnutí, postavím lucernu na zem a popojdu stranou mimo dohled, jako bych šel prohlédnout sousední cely, když už tu musím trčet. Hospiovi musí být jasné, že zůstanu nablízku, ale pro mě bude snazší překládat si, co říkají, když přestanu hlídat, jak se tvářím.

„Potřebuju, abys... uvažoval. O Caerorovi. Co všechno řekl, než...“ Nedomluví, a ačkoli mu nevidím do tváře, tentokrát si nemyslím, že by za to mohla mizerná znalost jazyka.

„Už je to dávno.“ Nateo se zajíkávě a hořce zasměje.

„Poslal zprávu, než se to stalo. A v ní názvy, co já neznám. Obiteum. Luceum. Psal o... bráně. O zvláštní síle, ještě před kataklyzmatem. Víš, co... znamená to?“

Ticho. Pak se ozve slabé cinkání kovu. „Nejdřív mě odsud dostaň. Já už nemůžu.“

Zavřu oči, v duchu zanařádám a přinutím se působit znuřeně. Hlasitě šoupu nohama, vracím se do jejich zorného pole, jako by se nechumelilo. Připomínám Hospiovi, že jsem tady. Nedomnívám se, že sem přišel s plánem osvobodit vězně, ale nerad bych, aby si to rozmyslel.

Vzhledne a střetne se s mým tázavým pohledem. Přikývne na znamení, že už to nepotrvá dlouho. Nedám znát, jak se mi ulevilo. Nateo si naší tiché domluvy všimne, okamžitě se mu zrychlí dech. Řetězy se opět rozcinkají, chvění strachu ve tmě.

„Udělám, co budu moct. Přísahám,“ ozve se Hospius. „Ale ty... jeho přítel. Prosím tě. Jestli víš...“

Nateo na návštěvníka upírá neochvějný pohled. Jiné trumfy nemá.

Hospius se zklamaně napřímí a ucouvne.

„Prosím,“ pronese Nateo, tentokrát v běžné řeči, ne vetusijsky. Žadoní. „*Prosím!* Už ne, nevracejte mě tam! Nevíte, jaké to je.“ Z jeho slov číší čiré zoufalství. Trhne hlavou tak, že teď vidí i na mě. „Ty. Jsi hodnější než ti ostatní. Jemnější. Vím to. Vím, protože být na tomhle kvádru není stejně jako spát. Je to horší. *Skoro* spíš. Pořád. Ale jsi natolik vzhůru,

abys vnímal, co se děje. Víš, že by tvá mysl měla pracovat rychleji. Že ti uniká svět.“ Ted' už pláče, zmáhá ho zoufalost. Začne drmolit: „Pět let. Pět let. Podívej se na mě! Přitom jsem ani...”

„Nateone,“ vloží se do toho znepokojeně Hospius, snaží se vězně uklidnit. Nepochybně se bojí, aby ho neprozradil. Přistoupí o krůček blíž.

To už se Nateo svíjí, překvapivě mnohem rychleji, než by měl být člověk v jeho stavu schopen. Vzpíná se, ječí, zmítá sebou, zvířecí pudy jeho vychrtlým údům propůjčují sílu. Kov řinčí, až uši zaléhají. Využije setrvačnosti svého rozhoupaného těla, přetočí se, vrhne se vpřed a popadne Hospia za tu zbrusu novou tuniku.

„*Do bohů*,“ zanadávám a dám se do pohybu, aniž stačím situaci vyhodnotit. Protáhnou se kolem bílého kamene a praštím do Nateonovy natažené paže, potom se vmáčknu mezi ty dva, než se mu podaří dotáhnout sexta k výpusti. Věžňův stisk povolí, jeho ruka se mi sveze po rameni. Ztratím rovnováhu.

Zamotám se do řetězu, upadnu nazad a dotknu se rukama kvádru.

Zamrazí mě, mými dlaněmi se šíří příšerné brnění. Je sžíravé, ledové a palčivé zároveň, řezavé a vlhké. Projede mnou hrůza. Odskočím a vysvobodím se ze změti kovových řetězů, vykopnu po páce zajišťující vrátek. Kolo se roztočí, zatímco se škrábu pryč, abych byl z dosahu.

Slyším řinčení, jak se odvíjí řetěz, a pak už jen těžké oddechování.

„U všech bohů,“ uleví si otřesený Hospius. Tiskne se ke stěně a sleduje Nateonovo kovem ověncené tělo, jako by čekal, že ten chlap vyskočí a zaútočí znovu. Avšak jeho údy už jsou zase roztažené na výpusti. V očích, jež ze mě Nateo nespouští, se znovu objeví prázdný výraz, přesto v tom pohledu cítím obvinění.

„Jste v pořádku?“ Roztřeseně se postavím, srdce mi prudce buší. Kůže na mých zjizvených zádech je napjatá a bolí. Dotkl jsem se výpusti holýma rukama. Váhavě sklopím oči ke svým dlaním. Nezdá se, že bych s nimi něco měl. Pořád brní, jinak nic.

„Jsem.“ Hospius se dotkne své tuniky v místech, kde ji předtím Nateo svíral. Spočine na vězni pohledem, v němž vidím netajenou lítost, a vzápětí se vzpamatuje. „Díky tobě.“

Napřímí se a opět se zadívá na mě, tentokrát tázavě.

„Nic se mi nestalo,“ zodpovím otázku, na niž se mě, jak aspoň doufám, ptá. Jestli skutečně viděl, k čemu došlo, jsem v průšvih. „Měl jsem kliku, málem jsem upadl na tu zatracenou výpust.“ Chvění v hlase nemusím předstírat. Pořád čekám, že se mi stane něco strašného.

„Ale nedotkl ses toho?“

Přinutím se zasmát. „Copak bych se tu s vámi jinak takhle vybavoval?“

Přistoupí ke mně a poplácá mě po rameni. „To je fakt. Dobrá práce, Visi Solum. Dobrá práce. Mám štěstí, že se mnou šel ty.“ Od sexta velká pochvala. Komukoli jinému by nejspíš lichotila.

Pustím se do zajišťování navijáku, pak trochu prkenně upravím Nateonovu polohu na výpusti prostřednictvím téměř napnutých řetězů, aby ležel tak pohodlně, jak je za daných okolností možné. Vůbec mu nemám za zlé, co udělal.

Můj vztek patří jako vždycky těm, kdo ho sem poslali.

Svíčka v lucerně cestou nahoru skomírá. U paty druhého schodiště vezmu z police další, zapálím ji a podám Hospiovi. „Měl bych ještě vzít pár věcí ze skladu, když už jsem tady dole.“ Říkám pravdu, především však potřebuji být chvíli sám, pořádně prozkoumat ruce a zbavit se toho hrozného napětí. S každým výdechem hrozí, že vyhřezne ven. „Strážníci najdete hned nahoře u schodů, stačí zaklepat a septimus Hrolf vás pustí dovnitř.“ Není to podle protokolu, ale Hrolfovi to bude jedno.

Hospius se vydá nahoru, pak se však zastaví a otočí se na mě. „Visi, asi by bylo nejlepší o tom, co se stalo dole, nikomu neříkat.“ Jeho hlas se v tichu nepříjemně rozléhá. „Nechci, abys měl potíže se septimem nebo prokonzulem.“

„Jistě, sexte, děkuji.“ Výhrůžka? Těžko říct. Je pravda, že vina za celý incident by padla na mě bez ohledu na to, co bylo dole řečeno. A zřejmě o nic podobného nestojíme ani jeden, což mi vyhovuje.

Jeho pronikavé oči si mě chvíli prohlízejí. Pak sáhne do kapsy a hodí mi cosi lesklého, co hbitě zachytím. Kupodivu je to stříbrná trojúhelníková mince. Tolik si nevydělám ani za celou noční směnu.

„Za nepříjemnosti. A za diskrétnost.“

Hospius pokračuje vzhůru a světlo svíčky se vzdaluje.

Teprve když zvuky kroků úplně utichnou, strčím minci do kapsy a dovolím svým rukám se roztřást.

Postavím lucernu na polici, otočím ruce dlaněmi vzhůru a roztáhnu prsty, v tlumeném světle zkoumám každou rýhu, každý pór. Kůži mám trochu zarudlou, jak jsem si nervózně mnul prsty, ale jinak žádnou újmu neobjevím. Pro jistotu si vyhrnu rukávy, ani na pažích však neshledám nic zvláštního. A i ten nepříjemný pocit stačil odeznít.

Jsem v pořádku.

Rozechvěle vydechnu a svezu se na zem. Opřu se zády o stěnu, čekám, až mě opustí strach. Často jsem si říkal, jestli bych kontakt s výpustí dokázal přežít. Ještě jsem nikdy neodevzdával – nikdy jsem nedovolil,

aby mi jeden z Aurora Columnae, rozmístěných po celé republice, odebral Vůli. V podstatě všechny děti vezmou k těm prastarým sloupům, jakmile oslaví dvanácté narozeniny, a pak už mohou odevzdávat komukoli a kdekoli, i bez přítomnosti těch ohromných artefaktů z doby před kataklyzmatem. Napadalo mě jediné vysvětlení, proč se na mě čas strávený v blízkosti výpustí nijak nepodepsal – právě proto, že jsem rituálem odevzdání odmítl projít.

Ale pořád se jednalo pouze o domněnky, o nepodložené dohady. Rozhodně jsem neměl v úmyslu si to ověřovat.

Hrozí, že mi zhasne svíčka, a jedinou náhradní odnesl Hospius. Doběhnu tedy honem do skladu, naberu jídlo a úklidové prostředky pro další směnu a všechno vynesu nahoru. Zpod dveří strážnice se kupodivu linou hlasy.

„... mi to stejně najděte. Rád bych to věděl.“ Hospius ještě neodešel. Proklínám se, když si vybavím, proč jsem toho chlapa vedl dolů já, a v duchu Hrolfa pobízím, aby nechal tu svou nevymáchanou hloupou pusu zavřenou. Nemám toho dědka vyloženě rád – natolik si mě zatím nikdo z celé Hierarchie nezískal –, ale ani si nemyslím, že by si zasloužil osud ve skladišti, kde skončí, jestli Hospius usoudí, že už není schopen zastávat své povinnosti.

Slyším šustění papíru. „Zbývají mu tři roky a sedm měsíců,“ oznamuje Hrolf. „Ještě něco, sexte?“ Nepoloží tu otázku nezdořile, přesto je zřejmé, že se nemůže dočkat, až Hospius zmizí.

Chvilí vládne ticho. Nesmírně rád bych našemu návštěvníkovi viděl do tváře.

„Ten váš pomocník se tady dobře vyzná,“ poznamená nenučeně, konverzačním tónem. Všechno se ve mně sevře.

„Však tu je taky dýl než já.“

„O kolik?“

„O pár měsíců,“ odpoví Hrolf neurčitě. Skoro slyším, jak krčí rameny.

„Znáte ho dobře?“

„Je tichý, trochu odtazižitý. Nerad o sobě mluví. Proč?“ opáčí můj nadřízený. Nezní to podezíravě, jen zvědavě.

„Udělal na mě dojem a napadlo mě, jestli ho tu není škoda.“

Hrolf se uchechtne. „No tak to rozhodně je. Ten kluk umí hrát základy jako řas. A pálí mu to víc, než dává najevo. Tuhle mi dokonce citoval toho zatracenýho *Fulgurise*, i když pak tvrdil, že ho nečetl.“

Znovu si za tu neopatrnou poznámku vynadám. Možná bych měl vpadnout dovnitř, než Hrolf stačí napáchat větší škody. Myslí si, že když

před sextem přikrášluje mé schopnosti, pomáhá mi. Nemá ponětí, že právě jeho zájem by mě mohl zabít. Jenže jestli chce Hospius něco zjistit, moje přítomnost na tom nic nezmění. Udělám lépe, když počkám, jak se to vyvine, a zkusím odhadnout, jestli mu o něco jde.

„Hm.“ Naštěstí se nezdá, že by na něj chvála udělala takový dojem, v jaký doufal Hrolf. „Dobrá, jestli se v Letensu najde vhodnější pozice pro kluka v jeho věku, doporučím ho,“ pronese neurčitě s lehkým nezájmem. Tím je téma uzavřeno a já si můžu oddechnout.

Slyším kroky, pak se dveře přede mnou otřesou, jak se do strážnice nahrne proud vzduchu zvenčí.

„Díky, septime. Společně silnější.“ Hospiův hlas teď zní tlumeně.

„Společně silnější, sexte,“ opáčí Hrolf formálně. Dveře se přestanou otřásat.

Vyčkám ještě dvě minuty, během nichž přemítám, co povím Hrolfovi. Určitě se bude zajímat, co se dole dělo.

„Tak jak to probíhalo?“ řekne na pozdrav, když zaklepu, otevru a vejdu do strážnice.

„Vlastně nevím, mluvili nějakým cizím jazykem.“ Uložím zásoby, které jsem přinesl, na určenou polici a svalím se na židli.

Hrolf zvědavě zachrčí, než mu dojde, že z té informace není co vyvodit. „Problémy?“

„Jen obvyklé. Když vězeň zjistil, že nejde o propuštění, dvakrát nadšený nebyl. Trochu se vzpouzel a křičel.“ V krku cítím žluč, když si vzpomenu na Nateonovu hrůzu a prosby. Na jeho zoufalý pokus o osvobození. Ale znát to na sobě nedám.

Hrolf mě přesto poplácá po zádech v gestu chlapské soudržnosti. Ví, že to dole bylo zlé, jen netuší, jak moc.

„Díky,“ dodá.

Příští čtvrt hodinu se bavíme o normálních věcech, zabíjíme čas, dokud nepřijde doba mého odchodu. Hrolf zůstává přes noc sám – od chvíle, kdy se rozloučíme, až do svítání –, ale protože už jsou vězni pro dnešek nakrmení a omytí, nečeká ho v podstatě žádná práce. Většinu noční směny prospí.

Zvenčí se konečně ozvou městské hodiny, zvonění ohlašující konec večera a začátek noci. Příště odzvoní až svítání. Zvednu se.

„Nabídka pořád platí, Visi,“ poznamená Hrolf. Vidím na něm smutek, ačkoli se ho snaží skrýt. „Nevadilo by mi změnit dohodu, kdybys chtěl zůstat a vypomoct mi.“

„Nepotřebuješ mě tady.“ Zvednu svůj odraný plášť a natáhnu si ho.

„To prokonzul neví. Ani matka představená. A peníze za tebe dostávám tak jako tak.“

„Díky, ale ne. Jsou tvoje.“ Pořád lepší, než kdyby je shrábla matka představená. Zkoumavě si ho prohlížím. Napadá mě, jestli ze stávající dohody nechce vycouvat, ale o to nejde, jak vyčtu z ustaraných vrásek kolem jeho očí.

„Tady bys schytl míň modřin,“ potvrdí se mi domněnka vzápětí.

„A lepší společnost.“ Napřáhnu k němu ruku dlaní vzhůru.

Vzdychne, překvapený však není. Z Vůlí zajištěné skříňky na protější stěně vytáhne mou mzdu, měděné trojúhelníčky s osmi vyrytými rovnoběžnými čarami na každém. Za dnešní službu jich dostanu šest. Dalších devět, které Hrolf odloží stranou, bych dostal za noční službu, místo toho putují do jeho měšce za to, že toleruje mou nepřítomnost.

Kov zacinká, strčím mince do kapsy, která příjemně ztěžkne. Zamířím k těžkým kamenným dveřím. Nepoděkuji mu za starostlivost, ačkoli mě to napadne.

Pak si připomenu, že kdyby tento zdánlivě lidský prošedivělý muž znal moje skutečné jméno, bez váhání by mě zabil.

„Tak zítra,“ rozloučí se Hrolf a zasune klíč do otvoru. Dveře se od-
sunou.

„Zítra.“ Vyjdu ven do mrazivého Letensu a zamířím k Divadlu.

II

Letens je zvláštní město.

Tady, na jižním okraji civilizace, se Catenu ani po více než patnácti letech od sloučení s Hierarchií nepodařilo vymýtit starý svět. Klikaté a blátivé úzké ulice, osvětlené lampami, nesvědčí vozům a kočárům poháněným Vůli, které se tudy čas od času prodírají. Zdejší zástavba je skutečně různorodá, najdete tu sotva obyvatelné dřevěné krabice i vysoké a obezděné kamenné městské vily. A nad tím vším se v dálce tyčí četné kupole Jovanova chrámu, korunujícího tensijské fórum. Obklopují ho zbytky posvátného druidského háje, který kdysi tvořil srdce města. Dnes už tu žádní druidi nežijí.

Věžnice sice neleží vyloženě na kraji města, Letens je však rozlehlý a ani po více než deseti minutách chůze pořád nejsem v centru. V tak pozdních hodinách potkáte venku spíš vojáky v červených pláštích než obyčejné lidi, ačkoli se i tak najde pár takových, kteří se rozhodli čelit ledovému větru z jihu. Vesměs octavové. Poznáte je podle toho, jak se plouží, uhýbají pohledem a ostražitě si šuškájí rodnou tensijštinou. Těch pár žen, co potkám, má na sobě stolu se jmény svých dětí, hrdě vyšitými nad levým nadrem, aby všichni věděli, jak přispěly Hierarchii. Jinak mají svršky obnošené, se zapranými skvrnami.

Přesto se zde, daleko na jihu, projevuje vliv Hierarchie méně než v podstatě kdekoli jinde na světě. Někdy si říkám, že právě proto jsem přestal utíkat.

Nicméně, abych byl upřímný, výrazně k tomu přispěly hlad a osamělost.

Aspoň že hlad už mě netrápí.

Konečně se tichým městem dostanu do neosvětlených útrob uličky, která je z té hlavní téměř neviditelná, ukrývá se v sousedství nevzhledné protáhlé a šikmé budovy. Pod nohama mi čvachtá bláto. Podobné uličky bývaly kdysi nebezpečné a zločin v Letensu přetrval dodnes, nicméně

ted' už představuje spíš vzrušující zakázané ovoce, než že by někoho k násilí nutila nouze. Cateňané vyznávají právo na život, zákony, které mají údajně sloužit k ochraně lidí. Každý, kdo je natolik zoufalý, aby je porušil, skončí na výpusti.

V místech, kam už takřka nedopadá světlo z hlavní ulice, vede několik schodů k velmi nenápadným dveřím dole. Otevřu bez klepání. U stolu v jednom rohu stíněné místnůstky sedí tři muži a jedna žena. Okamžitě zmlknou, ale když zjistí, že jsem to já, uklidní se.

„Visi, chlapče můj!“ zvolá sytým aristokratickým hlasem septima Ellanher a její ostře řezanou tvář rozčísne úsměv šelmy. Je urostlá, o hlavu vyšší než já, a holé paže se jí ve světle svíček lesknou potem od kdovíčeho. Tím víc ovšem vynikají její svaly a jizvy. Vlasy, černé jako uhel, má až do pasu. „Zrovna tys mi tu chyběl!“

Pečlivě za sebou zavřu a zůstanu stát u dveří. Podezíravě si ženu měřím, na její poměry jde o přehnaně vřelé uvítání.

Obrátí hnědé oči s jantarovými tečkami v sloup a její bodré vystupování nepatrně ochladne. „Ale no tak, copak se dáma nesmí zaradovat, když spatří svého oblíbeného bojovníka?“

„Dáma určitě smí.“ Zdvořile pokývnu trojici mužů u stolu. Všichni co do výšky i muskulatury Ellanher předčí, přesto je z nich nejpůsobivější. Carena a Othmara už znám z předchozích večerů. Sice mi gesto oplátí, ale sleduji mě s neskrývaným nepřátelstvím. „Co chceš?“

Ellanher se hrdelně zasměje, ani trochu ji to nevyvede z míry. Ví, že jsem to zčásti myslel jako vtip, a tu zbylou část si stejně vyloží jako kompliment. „Mizero. V každém případě mám pro tebe na dnešní večer přichystaný speciální zápas.“

Nelíbí se mi, jak pozorně mě ti tři sledují. Jako by na něco čekali. Podobně jako většina místních jsou i oni octavové a jako takoví obvykle odevzdávají na povel kteréhokoli septima polovinu své Vůle. Už jen z té představy mě zamrazí.

Dnes večer je tomu ovšem jinak. Vůle se většinou odevzdává natrvalo a každou takovou příležitost zprostředkovává a velmi pečlivě kontroluje Hierarchie. Vrátit někomu Vůli může jedině ten, kdo ji získal. Nicméně septimové těchto mužů se pro dnešní večer rozhodli přesně to udělat – pravděpodobně za podíl na případných ziscích. Což je pochopitelně protizákonné, avšak kdyby se to provalilo, nestihlo by je nic horšího než menší pokuta.

Každý z těch tří chlapů by mi dokázal přelomit páteř holýma rukama. Na druhou stranu mají kvůli neustálému odevzdávání Vůle zpomalené

myšlení a postrádají pohotovost, ačkoli se teď dočasně zahojili. Některé ztráty jsou zkrátka trvalé. Utrpěli poškození, která moc nechápou, a přesně kvůli nim prohrávají zápasy.

A nelíbí se jim, že já ne, přestože jsem menší a mladší než oni.

„Speciální zápas,“ zopakují a otočí se k Ellanher.

„Je to tak, zlatíčko! Před pár dny za mnou přišel jeden starší pán, jehož jméno ti neprozradím, ale v severní Tensii se těší velkému věhlasu. Rytíř, představ si to! Od svého známého, který občas využívá naší pohostinnosti, se doslechl o těch malých představeních, která tu pořádáme. No a tenhle muž mi předložil velice zajímavý návrh. Jeho synovi se podařilo nasekat nežádoucí dluhy a...“ Všimne si, že znuděně zívám, a zamračí se. „Je sextus,“ naváže už trochu podrážděně, protože jí kazím výstup. „Dnes v noci budeš bojovat se sextem.“

Nejdříve mě napadne, že jsem se přeslechl, samolibé výrazy trojice octavů však naznačují, že nikoli. Chtějí, aby ze mě nadělal faširku. Najednou je mi, jako by někdo vysál z místnosti všechny vzduch.

„Podmínky?“ Uleví se mi, že jsem přesto schopný mluvit vyrovnaně a není na mně znát, že mám vztek a strach. Ellanher věděla o souboji dopředu, ale vyrukovala s tím na mě až na poslední chvíli, protože jí došlo, že když už bude zápas domluvený a obecenstvo natěšené, nevycouvám. Jinak bych sem víckrát nesměl vkročit.

„Žádné zbraně. Žádné zabíjení.“

„Vynasnažím se,“ utrousím, byť takové holedbání zní falešně i mně samému. Hledím usilovně do země, snažím se smířit s nevyhnutelným. Nakonec se napřímím a podívám se jí do očí. „Trojnásobná odměna.“

„Dvojnásobná.“

„Čtyřnásobná.“

„Když lidi smlouvají, je cílem potkat se uprostřed, drahoušku.“

mlčím, neuhnu pohledem.

V místnosti se rozhostí ticho, ale nakonec se Ellanher na znamení kapitulace zasměje, jemně a kultivovaně. Je vážně zvláštní slyšet takový smích od tak urostlé ženy. „Tak tedy trojnásobná. Ale na ranhojiče už ti pak nic nepřidám, ani když to ta tvoje hezká tvářička bude potřebovat.“

Nejspíš bude, nicméně lepší nabídku stejně nedostanu. Poněkud úsečně pokývnu k úzké chodbě, která vede dál do útrob budovy – dávám jí najevo, že přijímám, můžeme jít. Ellanher se přívětivě usměje a se svými společníky se rozloučí. Trojice už se zase kaboní. Doufali, že se dočkají zajímavější reakce.

Ve skutečnosti jsem se z té noviny ještě nevzpamatoval.

Krátkou cestu k Ellanheřině „pracovně“ – přes den a zkraje večera jí slouží jako šatna – urazíme mlčky. Když vejdemo dovnitř, znovu mě zaskočí, jak výstředně celá ta místnost působí. Nachází se tu dobře osvětlené zrcadlo, stolek posetý nádobkami s líčidly, klobouky s peřím, pláště z měkké kožešiny a stojan plný ramínek s pestrým výběrem velmi různorodých šatů. Nějak mi nejde do hlavy, jak se tu Ellanher připravuje, než odchází zpívat, tančit a koketovat podle scénáře na to samé pódium, kam se mě teď chystá poslat, aby mi utrhli hlavu.

Septima dojde k sejfu ve zdi, stáhne si z krku klíč Vůle a zasune ho do otvoru. Žulová petlice odskočí stranou a dvířka odhalí komínky pečlivě vyskládaných mincí. Trezory zamčené Vůli, třeba i malé jako tento, jsou stokrát bezpečnější než jakýkoli mechanický. Čemuž odpovídají jejich ceny. Ellanheřiny noční bokovky musí slušně vynášet.

Odpočítá mi odměnu – šest stříbrných trojúhelníků v hodnotě šedesáti měděných – a vtiskne mi mince do dlaně.

„Příznávám, žeš mě zaujal, Visi,“ poznamená, když trezor zase zamkne. Protože jsme sami, částečně upustila od předešlého okázalého vystupování. Ví, že to na mě nepůsobí jako na ostatní. „Co si tady vyděláš... sice není zrovna majlant, ale pro sirotka pořád dost. Navíc jsi ochotný podstoupit spoustu bolesti, abys získal ještě víc. K čemu to všechno potřebuješ? Máš dluhy? Nebo ženskou? Zlozvyk, se kterým se nedokážeš rozloučit?“ Mluví se mnou s lehkostí, jako pokaždé, ale myslí to vážně. Vadí jí, když něco neví.

„Ten sextus, se kterým mám bojovat – asi taky odevzdává, že?“

„No jistě.“ Jestli se Ellanher dotklo, že jsem její otázku záměrně ignoroval, nedá to znát. „Přece nechceme, aby tě zabil, chlapče.“

„Jenom pořádně zmlátil.“

Přelétne mě pohledem, jako by se v duchu rozhodla. „Přesně tak.“ Neříká to omluvně ani lítostivě. „Troše bojovnosti se u chudáka každý rád zasměje, Visi, ale když to chudák přežene, vypadá to jako postoj. Postoj, který nevyhnutelně upoutá pozornost Cateňanů.“

Sevru mince v pěsti, až se mi ostré špičky zaryjí takřka do masa. Za ty měsíce, co tu zápasím, jsem zkusil už poměrně dost soupeřů od své septimy. A v poslední době víc vyhrávám než prohrávám. Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsem z toho měl dobrý pocit. Mohlo mě napadnout, že si všimnou. Že to budou komentovat. Že to v určitých kruzích vyvolá pobouření.

„Uvidíme se na pódiu,“ zavrčím, otočím se a nechám ji tam, abych náhodou nedodal něco, čím bych si leda pohoršil.

Tlumeně osvětlené chodby mi dnes připadají užší než jindy. Zázemí největšího hlediště v Letensu tvoří hotový labyrint soukromých místností a šaten, z nichž většina už je zavřená, protože poslední herci odešli před více než dvěma hodinami. Přesto nezaváhám na jediném rozcestí, automaticky a téměř nepřítomně mířím ke schodům vedoucím nahoru do prostoru pro diváky. Už přes půl roku sem chodím třikrát týdně. Trefil bych i poslepu.

Společnost mi dělájí jedině obavy z toho, co mě čeká. Konečně se vynořím nahoře a tlumené hlasy mě vrátí do přítomnosti. První noční návštěvníci už jsou tu. Zhruba za třicet minut se sedadla zaplní a mumlání přejde v nedočkavý hukot. A jakmile odstartuje první zápas, vystřídá ho hurónský řev.

Mířím k horní řadě půlkruhového amfiteátru z bílého kamene. Žádný z těch několika diváků, kteří už přišli, si mě nevšímá. Pódium dole je odsud daleko, do hlediště se vejde až pár set lidí. Kdysi ani nebylo zastřešené, avšak dnes se nad ním klene trochu tísnivá a zvukotěsná kupole. Skládá se ze tří vrstev, speciálně navržená catenskými architekty. Jejím zkonstruováním je před lety pověřilo několik zámožnějších obyvatel města, kteří se sem přistěhovali ze samotného Catenu. Zjevně měli po krk hlasitých tensijských představení, která je večer co večer rušila.

Tensijci tou vyklenutou masou kamene nebyli zrovna nadšení – z estetického hlediska se moc nepovedla, protože si od místních vysloužila obhroublou přezdívkou –, nicméně účel plnila. Nepropustila ven ani ten nejhlasitější kravál.

Rozhlédnu se po přítomných a záhy objevím muže, za nímž mám namířeno. S někým živě rozpráví a svírá u toho povědomý černý notes. Na octava je Gaufrid dost energický, i když vlivem více než deseti let odevzdávání Vůle vypadá spíš na padesátníka než na muže, kterému není ještě ani čtyřicet. S oblibou říká, že mu ustupuje čelo, ve skutečnosti už je to však dávno pleš. Zbývající pískově blond vlasy má zastřižené nakrátko, aby to zamaskoval. Dnes se bůhvíproč celý oblékl do odpudivého odstínu zelené.

Postávám u východu, mimo zorné pole většiny přítomných diváků, a trpělivě čekám, až se mi podaří zachytit jeho pohled. Jakmile si mě všimne, omluví se a přispěchá.

„Visi!“

„Gaufride.“ Prohlédnu si jeho úbor. „Prohrál jsi sázku?“

„Haha. To mi vybrala žena, abys věděl.“

„Zřejmě si chce zajistit tvou věrnost.“

„Pitomče.“ Podle úšklebku tím modelem sám není zrovna nadšený. Popadne mě za ruku a spiklenecky mě odtáhne stranou. „Tvoje obdivovatelka se vrátila.“

Podívám se směrem, kam ukazuje bradou, a vzápětí ji uvidím, dívku zavinutou do silného tmavého pláště, přestože je uvnitř relativně teplo. Může být zhruba v mém věku, možná o pár let starší. Má tmavou pleť a dlouhé kudrnaté hnědé vlasy. Nikoho kolem si nevšímá, vyklání se ze sedadla, aby viděla na prázdné pódium. Z nějakého důvodu na mě působí znepokojivě. V příštím okamžiku přestane shlížet dolů, zamračeně se ohlédne po divácích a stáhne si kápi hluboko do tváře. Skoro jako by vycítila, že si ji prohlížíme.

„Tak to mám štěstí.“ Nikdy jsem s ní nemluvil, ale poslední dva týdny přišla na každý můj zápas. Nenápadně se na mě vyptávala. Gaufridovi to připadá romantické. Já se spíš obávám, že mě poznala. „Ale můj nezáměr trvá.“

„A já tě před ní jako správný přítel pořád omlouvám, že jsi zrovna tak záhadný jako hezký.“ Gaufrid se zatváří trochu zklamaně. „No nic. Jdeš si vsadit?“

Cítím v kapse tíhu mincí. V duchu počítám. Gaufrid během těchto večerů vystupuje jako neoficiální sázkař. Chcete-li uzavřít sázku u někoho, kdo vám v případě vítězství skutečně vyplatí výhru, jdete za ním. „Poslední zápas večera.“

„Octavus, nebo septimus?“

Zašklebím se. „Zvláštní okolnosti. Tentokrát sextus.“

Zaskočeně se zamračí, z tváří mu vyprchá barva. Pak mě popadne za paži a zavleče mě hlouběji do chodby, kam není vidět. „Zbláznil ses?“

„Dozvěděl jsem se to před chvílí. Nic nenadělám.“

Vidím, jak uvažuje, a rozpoznám přesně moment, kdy mu dojde, že to mám za trest.

„Běž za Ellanher a pověz jí, že prohraješ s každým septimem, proti kterému tě příští měsíc postaví. Určitě si dá říct.“ Tváří se silně znepokojeně. „Stačí, když jednou neuhneš, a rozmačká ti lebku. Visi. A ani to nemusí udělat schválně. I kdyby byl – je to chlap?“ Přikývnu. „I kdyby zrovna odevzdával, vydá každý jeho úder za deset chlapů! Chápeš to, že jo?“

„Spíš za devět a čtvrt,“ opravím ho podrážděně. „A s Vůli zas tak skvěle zacházet nebude, jestli si musí vydělávat zrovna tady. A třeba má jen sílu tří nebo čtyř, možná mu zrovna odevzdávají slabí septimové.“ Hlavou mi sice stačilo proběhnout něco podobného jako Gaufridovi,

ale nesnížím se k takovému uvažování, ať už za to může hrdost, nebo tvrdohlavost. Na to, abych se vrátil k neustálým porážkám, už jsem se dost nadřel a přetrpěl spoustu ran a výsměchu.

Navíc sem nechodím jen kvůli penězům. Dávno jsem se vzdal snu, že se republiky pomstím, což ovšem neznamená, že se jí nepostavím.

Beru to jako výcvik.

Gaufrid tiše zabručí. Nevím jistě, jestli se bojí o mě, nebo o zisk z naší vzájemně výhodné úmluvy. Nemohu mu zaručit výhru a prohru slibovat nehodlám, nicméně většina septimů, kteří tu bojují, je místní. Všechny, s nimiž jsem se ještě neutkal, jsem pozorně studoval. Tím pádem jsem schopen ve většině případů odhadnout, jakou mám šanci. A především dokážu zápas obvykle protahovat podle libosti, i kdyby nakonec dopadl jinak, než jsem chtěl.

Takže vesměs sázím na to, jak dlouho vydržím, a Gaufrid to využívá jako informaci, podle níž... *upravuje* kurz, který nabízí ostatním.

„Kolik mi dáš za tři minuty?“ Zní to směšně, ale když už jsem se dostal do takové kaše, aspoň se z toho pokusím něco vytěžit.

Gaufrid se nevěřícně uchechtne. „Visi, až tohle vyhlásí, nikdo si nevsadí na víc než tři vteřiny.“

Nechám to bez komentáře.

Nakonec vzdychne: „Dvacet ku jedné.“

„Za tři minuty?“

„Nic lepšího ti nenabídnu,“ ujistí mě. „Co já vím, třeba ses s tím sextem domluvil, že si pak výhru rozdělíte.“

„To bych si nedovolil,“ ohradím se.

„Věřím ti, ale riziko to nijak zvlášť nemění.“

„Co za dvě minuty?“

„Totéž.“ Gaufrid na mě upře vážný pohled. „I za jednu.“

Zamračím se, znám ho však dost na to, abych věděl, že ho nezviklám. Myslí si, že mi pomáhá, nutí mě zápas zkrátit, místo abych usiloval o větší balík. Vytáhnu z kapsy čtyři stříbrné trojúhelníčky a podám mu je. „Tak teda přes minutu. Ale ne víc než minutu a půl.“

Hvízdne a peníze si vezme. „Hloupý, a ještě k tomu bohatý! No dobře.“ Strčí mince do váčku u pasu. Do černého notesu si nic nezapíše, nevydá mi žádné potvrzení sázky ani kurzu, který mi nabídl, ale to je normální. Má pozoruhodnou paměť a vím, že slovo dodrží. Už jen proto, že Ellanher o naší dohodě ví, a třebaže si rovněž přijde na své, utrhla by mu hlavu – pravděpodobně doslova –, kdyby zjistila, že jednoho z jejích zápasníků podvedl.

Obchod je uzavřen a já se mám k odchodu, Gaufrid mě však chytí za rameno.

„Není žádná ostuda to vzdát, jakmile začne téct krev.“ Tváří se frustrovaně, skoro až rozčileně, že mi musí dávat takovou radu. Vzhledem k tomu, jak budou lidé pravděpodobně sázet, mě to nepřekvapuje. „Vím, že to nemáš v povaze, Visi, ale někdy člověk musí spolknout hrdost a tohle je přesně jeden z těch dnů.“

Pustí mě a vrátí se v tom svém směšném zeleném oblečku do amfiteátru.

Cestou zpátky dolů mi jeho varování nepříjemně zvoní v uších. Zamířím do čekárny hned vedle pódia. Možná má pravdu. Jakmile je prolita krev, může kterýkoli ze zápasníků kapitulovat. A krev téměř jistě poteče ještě před koncem první minuty bez ohledu na to, jak mrštně si povedu.

Každopádně jednu minutu vydržím. Jednu minutu za osm zlatých. To je skoro dvakrát tolik, než se mi tady podařilo našetřit za celou dobu.

Ale nejde jenom o peníze. Začíná na mě neúprosně doléhat čas. Ve skutečnosti je mi už dva měsíce sedmnáct, i když v záznamech Hierarchie stojí, že Vis Solum dosáhne tohoto mezníku až za deset týdnů. Částečně lituji, že když jsem se dostal do sirotčince, nevymyslel jsem si ještě lepší datum, ale nechtěl jsem vzbudit pozornost příliš okatým tvrzením.

V každém případě mi zbývá jen něco málo přes rok, než si ze zákona vyžádají mou Vůli. Buďto ji odevzdám u Aurora Columnae, nebo mě o ni připraví výpust.

A všechny možnosti, jak se tomu vyhnout, které mě zatím napadly, vyjdou opravdu *velmi* draho.

Projdu chodbami až k místnosti, kde se připravují octavové, a ještě pořád ztracený v myšlenkách vstoupím. Místnost, strohá kamenná krychle, se nachází napravo od hlavního pódia. Je dost velká, aby se sem pohodlně vešel tucet mužů. U dveří stojí jako obvykle během zápasů Mirova svatyně, kterou bez povšimnutí minu. Už teď je to tu cítit potem a živočišným tukem, zápasníci si mažou paže a běhají na místě, skácou pořád dokola nebo dělají, co se dá, aby ze ztuhlých svalů vyhnali chlad.

Nikdo nepřestane, ačkoli mě všichni pokradmu sledují. Najdu si volný prostor k rozehrátí. Takže už to slyšeli.

Stejně jako předtím Othmar s Carenem se na mě ani tito zápasníci nedívají nijak soucitně. Vždycky jsem působil jako podivín, dokonce

ještě předtím, než jsem začal vítězit. Je mi o dva roky méně než nejmladšímu z nich a nejsem ani zdaleka tak urostlý jako ostatní. Ne že bych byl slaboch – díky Divadlu, nemluvě o předchozím zápasení v gladiátorské Lize vítězů, jsem zpevněný a silnější, než bych kdy považoval za možné. Nicméně zbylé zápasníky vybrali právě kvůli fyzice, každý z nich vypadá jako hora svalů.

A teď mám navíc bojovat se sextem. Pro některé to znamená urážku, berou to jako Ellanheřino uznání, místo aby pochopili, že mě tím trestá. A další se nejspíš radují, že se tím pádem mezi nimi hned tak neobjevím.

Čas se nekonečně vleče, cítím na sobě kradmé pohledy a moje obavy sílí. Hukot vzrušeného mrmlání z amfiteátru k nám doléhá jen tlumeně, ale plynule nabírá na síle, dokud ho konečně neutne Ellanheřin hlas. Rozehřívá dav. Ozve se smích a jásot, diváci ji milují.

Od vyhlášení prvního zápasu uplyne deset minut, což je čas vymezený sázkám. Pak se otevřou dveře na pódium a dovnitř nahlédne Idonia, údajně Ellanheřina mladší sestřenice. Má nakrátko ostříhané blond vlasy, modré oči a ani maličko se jí nepodobá. „Pabul.“ Z lavice se zvedne obr s dlouhými zrzavými vlasy, kterému chybí přední zub, a zmizí za dveřmi.

Tak to pokračuje, Idonia přichází pro jednoho po druhém a vyvolaní muži vstávají a odcházejí. Nevracejí se stejnou cestou – jak který zápas dopadl, se dozvíme až úplně na konci, ačkoli se dá leccos odhadnout. Když je to napínavé a těsné, diváci hlučí určitým způsobem. A zase jiným, když dojde k obzvlášť ošklivému zranění.

Já ale dnes žádné zvuky nevnímám, chystám si strategii. Už jsem o takové situaci přemýšlel mnohokrát, byť jen teoreticky. Žádné zbraně, to je dobrý začátek. Nicméně většina sextů dokáže prostupovat věci – stačil by letmý dotek a mohla by mě začít škrtit vlastní tunika, nebo mě jen ve špatnou chvíli vyvést z rovnováhy, aby to nevypadalo, že podvádí. Dá se tomu vyhnout jediným způsobem, ale příjemné to nebude.

Pochopitelně bude silný. Krátce zvážím možnost, že bych ho naopak *nechal* něco prostoupit – Vůle je kapacitně omezený zdroj, a kdykoli ji použije a vloží do něčeho jiného, odčerpá tím své zásoby. Rychle však nápad zavrhnu, moc by mi to nepomohlo. Sice by mě pak například ránou do hlavy nezabil, nýbrž zmrzačil, ale to zas tak velká výhoda není.

Jde i o to, jak bude mrštný, což se dá předvídat jen těžko, ovšem právě rychlost představuje mou největší šanci. Vůle, kterou mu odevzdávají, sice zrychluje jeho reakce, ale pořád na tom nebude o moc lépe než septimové – tady hrají daleko větší roli výcvik a zkušenosti.

A jestliže tento sextus dnes v noci bojuje, protože si myslí, že tak snadno přijde ke jmění, dá se předpokládat, že nebude mít stejnou disciplínu jako ostatní, s nimiž jsem se tu utkal.

Hodnotím a přehodnocuji své závěry, zatímco se šatna postupně vyprazdňuje. Místnost utichne, přetrvává jen těžký zápach. Burácení diváků v amfiteátru střídavě slábne a zase sílí.

Nakonec už zbývám jen já.

Opatrně a systematicky se svlékám. Plášť, tunika, spodní prádlo. Všechno složím na hromádku. Musím věřit, že to oblečení budu zase potřebovat. Vezmu si nádobu s živočišným tukem a celý se jím pomažu. Je to nechutné, ale kdyby se sextovi podařilo pořádně mě popadnout, mohl by mi zlámat nebo rozdrtit kosti. Tuk navíc neдрží tvar, proto ho není možné prostoupit.

A sotva jsem hotov, otevřou se dveře.

„Visi, seš...“ Idonia se při pohledu na mě zakoktá. Chvilí jen zírá, načež se odvrátí. Je mnohem ostýchavější než její sestřenice. „Jsi na tom... chci říct, že... jsi na řadě. Bojovat.“ Tváře jí hoří, v podstatě uteče zpátky na jeviště.

Se smíchem, který mi pomáhá nemyslet na to, jak je mi nepříjemně, vyjdu za ní. Když člověk žije delší dobu na útěku, jako třeba já ten první rok a půl, jen zřídkakdy se ocitá ve výhodném postavení nebo se řídí tím, co se sluší. A ačkoli jsem v sobě kdysi možná měl určitou zdrženlivost, dávno ji ze mě vytloukli. Nicméně postavit se nahý před plně hlediště mě i přesto v jakési pudové rovině zneklidní. Ta část mého já, jež se nedokáže ubránit rozpakům, si připadá odhalená nejen ve fyzickém slova smyslu – bez ohledu na to, že jde o rozumnou taktiku.

Chodba k pódiu je krátká. Ellanher právě s pompou představuje onoho sexta. Atmosféra ožije novým vzrušením, slyším výkřiky i rozrušené klábosení. Idonia, stále ještě s hořícími tvářemi, už tam doběhla a teď Ellanher cosi šeptá.

Urostlá tmavovláská se okamžitě otočí a upře na mě nevyzpytatelné hnědé oči. Sleduje můj příchod na pódium a její výraz se nezmění ani ve chvíli, kdy první diváci zaregistrují, že na sobě nic nemám, a začnou hvízdát a smát se. Projdu kolem ní, postavím se čelem k těm posměváčkům v šeru před pódiem a s širokým úšklebkem v uzardělé tváři zvednu paže, jako by mi provolávali slávu. Smích sílí, přesto mé počínání vesměs schvalují. Sebedůvěra, ať už hraná, nebo skutečná, na lidi působí.

Ohlédnu se na Ellanher. Propaluje mě očima, ale něco se změnilo, teď působí spíš zaskočeně. Jako by ji něco šokovalo. Uvědomím si, že

vůbec poprvé vidí má záda. Tu hroznou změt' vzájemně se překrývajících jizev. Na tom nesejde. Nemůže vědět, co znamenají, a svěřovat se nemám v úmyslu.

Na druhé straně pódia zachytím pohyb. Vzápětí se mi zrychlí dech.

Ten sextus je... impozantní. Zhruba o deset let starší než já. Vysoká sportovní postava – nemá takovou muskulaturu jako zdejší octavové, disponuje však ladnou silou, mrštností. Nakráčí doprostřed pódia, suverénně se usměje a zamává divákům, tentokrát doopravdy jásají. Ještě ke všemu je pohledný, hnědé vlasy má ostříhané nakrátko podle poslední módy a ostře řezanou čelist pokrývá tmavé strniště. Absolutní favorit.

Sundá si tónované brýle – jasný důkaz, že jde o sexta, nikdo nižšího postavení je nosit nesmí – a podá je Ellanher. Poté se zadívá na mě a jeho sebejistota zakolísá, ale jen na okamžik. Vzápětí znovu nasadí úsměv, tentokrát ovšem nepříjemný. Nemá radost.

I já se na něj usměju.

Idonia mezitím utekla. Ellanher připluje na kraj pódia, zvedne paže a zadívá se do zadních řad, jako by i v tom přítmi viděla každého jednoho diváka. Zůstane stát jako socha. Šuškáni a mrmlání utichá, celý amfiteátr jako by tajil dech. Všichni se soustředí na ni.

Ve spáncích mi buší krev. Otočím se čelem k sextovi, přenesu váhu na přední část chodidel, připravím se. Nedojde k žádnému představování, nepadnou žádná jména. Tady ne.

Teprve když je Ellanher konečně spokojená, že napětí dosáhlo vrcholu, spustí paže, nenuceně sestoupí z pódia a její hlas pročísne ticho jako vržená dýka.

„Začněte.“

III

Zahučení davu připomíná mohutnou vlnu, která se snáší z okolní tmy a zaplavuje pódium.

Pocítím záchvěv vzrušení. Tyto bezčasé okamžiky těsně před skutečným začátkem zápasu jsou jedinečné. Srdce mi prudce bije, snažím se dýchat klidně. Nevím, jestli mé smysly vystupňovalo vzrušení, nebo strach, v každém případě mě brní kůže a ruce sebou nedočkavě cukají. Vteřiny jako by se natahovaly, vnímám pódium i svého soka do nejmenších podrobností, jež se náhle zdají jasnější, *zřetelnější*. V zašlém bílém kameni pod mýma nohama vede pavučina prasklin, místy potřísněná čerstvými rudými cákanci. Ve vzduchu visí těžké teplo, vydávané masou těl diváků. Sextus se ke mně pustí a téměř nepostřehnutelně při tom ohrne ret, jeho zelené oči se kalí dočerna, odráží se od nich světlo pochodní rozmístěných kolem pódia.

Ellanher se mě ptala, proč to všechno dělám. Namlouvám si, že kvůli penězům, kvůli tréninku. Kvůli přežití. A nic z toho není vyloženě lež, když však odpadnou okovy myšlenek, uvědomím si, že pod tím vším se skrývá ještě jiná pravda.

Toto je jediné místo na světě, kde nemusím předstírat a chovat se přátelsky. Nebo nenápadně, servilně, ostražitě...

Tady se nemusím držet zpátky.

Spustím v hlavě pomyslné hodiny. *Pět vteřin*.

Pódium je velké, půlkruhové, v poloměru čítá zhruba patnáct metrů. Hranice zápasnické arény tvoří okolní pochodně. Jakmile jeden ze soupeřů šlápne za ně, zápas končí. A jestliže k tomu dojde příliš brzy, pochopitelně si to neodskáče jen vaše zdejší kariéra. Ellanher mi hned před prvním zápasem dala jasně najevo, že jakákoli zranění, jimž by se chtěl zápasník předčasným úprkem vyhnout, se zdaleka nevyrovnejí výprasku, který by po skončení večera dostal.

Zamířím ke středu pódia, abych sexta obešel. Pohybuje se odhodlaně, ale beze spěchu. Zřejmě chce divákům předvést, že si ze zápasu hlavu nedělá – cokoli jiného by ho ztrapnilo. Jedině dobře. Tím pádem bude spíš předstírat nudu, místo aby se mě hned během té první zásadní minuty pokoušel uštvat.

Přiblíží se a já ucouvnu, začnu kroužit, držím se z dosahu. Následuje mě pořád tímtež nenuceným tempem. *Patnáct vteřin.*

Z davu vyletí první posměšek, brzy se přidají další. Provokují mě. Provokují jeho. Sextus nepatrně zrychlí. Srovnám krok, což mi vynese další pošklebování. Je mi to jedno. Hodlám zasazovat rány a riskovat, jedině když se to ukáže jako výhodné. Nezáleží na tom, jak vypadám.

Pětadvacet vteřin. Spousta košilatých vtipů, jak si sextus to nahánění až podezřele užívá. Smích. Ted' už ve výrazu protivníka rozpoznávám cosi temného, a není to jen noc v jeho očích. Podléhá provokacím. Jindy by mě to pobavilo, jenže větší vztek znamená menší milosrdenství. Udělám klamný výpad vpřed, jako bych útočil. Soupeř se zastaví. Kroužím dál. *Třicet vteřin.* Skoro nemůžu uvěřit, jaké mám štěstí. Zatím žádný skutečný boj.

Sextus zůstane frustrovaně stát uprostřed pódia. I já znehybním, nespouštím z něj oči.

„Octave!“ zahřmí jeho hlas, sytější a hlasitější, než bych čekal. Přehlší všechno pokřikování. Technicky vzato octavus nejsem, protože jsem ještě neodevzdal Vůli, ovšem to on ani nikdo jiný neví. „Vážně budeme předvádět tuhle šaškárnu? Před zraky všech?“ Snaží se apelovat na můj pocit zodpovědnosti, na mou hrdost. Chytré, přesto jde o projev naprostého nepochopení protivníka.

Nereaguji. Nepohnu se. *Pětatřicet vteřin.*

Udělá krok vpřed, já vzad. Tentokrát se už otevřeně zamračí. „Kdybych věděl, že mi za soupeře vyberou takového zbabělce, pořádně bych si to rozmyslel!“

„Říká velký a statečný sextus, který bojuje s octavem,“ křiknu v odpověď, načež se ze tmy ozve souhlasný smích.

Okamžitě se kousnu do jazyka. Vyprovokoval mě k odpovědi. Možná to nakonec až takové nepochopení protivníka nebylo.

Což mu neunikne.

„Ellanher mi o tobě vyprávěla.“ Mluví dál, ale už ne tak nahlas jako předtím, v hledišti ho nejspíš nikdo neslyší. „Že jsi sirotek.“ Ta slova vyznívají zlomyslně, hluboko v mé hrudi se cosi pohne a přiškrtní. Znamená to přípravu na jiný druh útoku.

Opět udělá krok vpřed a já ucouvnu. *Pětačtyřicet vteřin.*

„Ale na sirotka jsi trochu starý, ne? Z nějakého důvodu tě nikdo nechce.“ Výpad, ústup. Předvede mi svůj dokonalý chrup. Oči má mrtvé a chladné. „Včetně tvých rodičů. Poznal jsi je vůbec? Pamatuješ si, jak tě odložili, Solume, nebo ti nezbyvá než věčně hádat, proč to udělali?“ Výpad, ústup. „To oni tě bičovali? Nebo tě svěřili někomu, kdo to dělal?“

Snažím se ta slova vytěsnit, ale je těžké soustředit se na soupeře a zároveň ho ignorovat. Pochopitelně se mylí, je úplně mimo mísu. I přesto ale dýchám příliš mělce. Výdechy připomínají vrčení. A přestal jsem počítat vteřiny. Už uběhla minuta? V zádech ucítím horko. Pochodeň. Jsem až moc blízko okraje. Zahnaný do kouta.

„Stejně to byli určitě šmejdi,“ prskne sextus a přiblíží se.

Jako by se kolem nás ochladilo. Všechny kontury získají větší ostrost. Tady ne. Ne na jediném místě, kde na ně zvládnou nemyslet.

Udělám výpad.

A dav v pozadí zaburácí.

Sextus si počíná samolibě. Rozmáchne se k prvnímu úderu, je však předvídatelný. Nechám ho přepadnout přes mé levé rameno, přiskočím těsně k němu a rychle mu zasadím ránu do žeber, hned nato se zase stáhnu. Už neutíkám, ale i když mám vzteky rudo před očima, nezapomínám, že se k němu nesmím dostat tak blízko, aby mě dokázal popadnout.

Byla to pořádná rána. Nejsem ani zdaleka tak těžký jako ostatní octavové, kteří tu zápasí, zato umím být rychlý. Sextus u krok ucouvne, v jeho tváři nakrátko zahlédnu škleb, spíš překvapený než bolestný, vzápětí však zmizí. Kdybych takovou šlupku schytl já, prasklo by mi žebro. Na septimovi by zanechala přinejmenším modřinu. Ale sextus? Vzhledem ke své Vůli pravděpodobně nepocítil víc než ostřejší poštouchnutí.

„Trochu citlivka, co?“ ucedí a jde po mně.

Zavrčím a tentokrát se rozmáchnu jako první, on ale zůstane duchapřítomný a vyhne se rychleji a obratněji, než jsem čekal. Není tak nezkušený, jak jsem si přál. Koutkem oka zahlédnu jeho loket a pokusím se vyhnout.

Rána se sveze, zasáhne mě spíš naplocho paží než loktem, skoro se mého levého ramene ani nedotkne.

A přece skončím na studené podlaze, tvář sedřenou tím bílým kamenem. Nic nevidím. Mám vyražený dech. Jásot ke mně doléhá tlumeně a přijde mi zkreslený. Zalapám po vzduchu, vědomí a vidění se mi vrátí

aspoň natolik, abych se odvalil. Sextus se tyčí nade mnou. A najednou si uvědomím, že se na mě ani nedívá. Stojí ke mně zády. Ledabyly mává na své obdivovatele v tmavém hledišti.

Jeho paže o mě sotva škrtlá, a jako by se mi na hlavu zřítíl dům.

V levém rameni cítím pronikavou bolest. Pravačkou se dotknu tváře. Když ji odtáhnu, dlaň mám celou červenou. Vzchopím se a vytáhnu se na nohy. V hlavě se mi postupně projasňuje. Jsem za sextovu aroganci hořce vděčný, minuta už určitě uplynula. Čeká mě odměna, a navíc přežiji. Stačí sestoupit z pódia, dříve než se otočí.

Jenže cosi ve mně kypí a vypočítává šance.

Teoreticky, ale také ze soubojů se septimy vím, že i zásah, který vypadá neškodně, je pořád zásah. U septimů musí rána přistát přinejmenším dvakrát na stejném místě, než dosáhne plného účinku. U sexta to tím pádem bude sedmkrát nebo osmkrát.

Pravděpodobnost úspěchu takřka nulová. Jenže ten idiot ke mně stojí zády.

Tenký hlásek někde v mé hlavě ječí, ať neprovedu nic pitomého. Ale sotva ho slyším.

Vrhnou se vpřed.

Snad si sextus myslel, že je po mně. Že jsem vyřízený. Nebo že budu bojovat čestně a počkám, až se zase obrátí ke mně, než zaútočím. Anebo je prostě jen nezkušený. V každém případě na varovný pokřik diváků nezareaguje dostatečně rychle.

Zařvu a veškerou svou zlost i setrvačnost proměním v hák s rozběhem, který mu zasadím do čelisti. Každého obyčejného člověka by takový zásah odrovnal. Můj soupeř sice v poslední chvíli pochopí, že se něco děje, přesto se mi podaří téměř dokonalý úder.

Brní mě celá paže. Sextus zasténá a zapotácí se.

Nadšený pokřik diváků utichne, vystřídá ho hrobové ticho. Nevším si toho. Protivník sice pocítil jen zlomek skutečné rány, přesto zásah díky umístění a prudkosti zaznamenal. Zůstane jako omráčený. Zapotácí se.

Na nic nečekám a pustím se do něj. Znovu ho zasáhnu pravou pěstí, sice to místo na čelisti netrefím přesně, ale pořád je to do tváře. Není čas na přemýšlení. Opět se rozmáchnu a tentokrát mě jen taktak vykryje. Je vyvedený z míry. Vzchopí se natolik, aby se po mně zuřivě ohnal. Do poraněného ramene mi vystřelí horkost, ale uštědřil mi jen ránu v panice, nesoustředěnou, a já byl tentokrát připravený. Navíc mě pohltil bojový zápal, na bolesti už nesejde.

Pohání mě chladná a nekontrolovatelná zuřivost. Pročistí mi hlavu, zpomalí čas, zostří mé instinkty. Naznačím pohyb, a když se k němu dostanu blíž, zasadím soupeři prudkou ránu do klíční kosti a po ní další. Při třetí cítím, jak praskne. Sextus sípá, oči má vytřeštěné a úplně černé. Pokouší se pochopit, co se děje. Překvapím ho, dostanu se až k němu a surově mu vrazím kolenem do rozkroku – což je účinná strategie bez ohledu na to, kolik Vůle takový zásah tlumí, jak jsem zjistil –, uskočím a následuje zvedák do čelisti. Sextus se prohne.

A vzápětí přistane na zemi.

Nezastavím se, nedám mu šanci. Odkopnu paži, kterou se chrání, skočím na něj a zasáhnu ho pěstí do obličeje. Vytryskne krev, a tentokrát není moje. „Chceš vědět něco o mých rodičích, sexte?“ vrčím. Stěží sám vím, co říkám. Obkročmo se na sexta posadím a znovu ho udeřím do stejného místa. „Chceš vědět něco o mé rodině?“ A zas. „Chceš vědět, proč mám na zádech ty zatracené jizvy?“ chrlím ze sebe přerývaně hlasem, který nepoznávám.

Neodpovídá. Už se nebrání.

Náhle mě něčí silné ruce popadnou v podpaží a zvednou mě z něj. Vzpouzím se, dokud nepochopím, že vzdorovat nemá smysl. Vztek mě opustí a zůstane jen bolest a únava. Mám mlhu před očima. Že by po té ráně do hlavy? Slzy? Krev? Nemám ponětí. Sextus se nehýbá, kamenné pódium vedle jeho hlavy je postříkané krví.

Ellanher mi něco říká, já však slyším jen divné bzučení. Zuřivost opadla, zřejmě se hlásí o slovo rány, které jsem v boji utržil. Někdo mi hodí plášť přes ramena. V Ellanheřině hlase jsou znát obavy, přesto zní klidně. Mluví pomalu, jako na dítě. Nerozumím jí.

Nechávám se odvést z pódia. Ze tmy v hledišti se neozývá potlesk ani jásot, jen zaražené mumláni.

Ellanher mě vleče pryč a mně najednou něco dojde. Z úst se mi vydere hořký, unavený smích. Vyhrál jsem zápas. Což znamená, že jsem právě prohrál sázku.

Na dnešku zřejmě nevydělám vůbec nic.

IV

Spoutej svůj vztek a uvrhni ho do temnoty, ale jen tím zesílí, říkávala moje matka.

Nikdy jsem úplně nechápal, jak to myslí. Jak bych mohl? Byl jsem princem Suusu. Užíval jsem si pohodlí, bezpečí, měl jsem kolem sebe rodinu, učitele a služebné. Byl jsem milovaný. Můj hněv se musel spokojit s nudnými lekcemi, při nichž šlo o domnělé urážky a nespravedlnost zcela oprávněných rodičovských pravidel. A tato malicherná zlost opadla, sotva se projevila.

Jenže pak přišla Hierarchie a připravila mě o všechno. Musel jsem se den co den ukrývat v jejích řadách, usmívat se, přikyvovat a bavit se s lidmi, jejichž slabost umožnila Cateňanům získat moc. Musel jsem polykat zuřivost při každé odpovědi a předstírat, že souhlasím s odůvodněním otroctví, svého otroctví, abych přežil.

A tehdy jsem pochopil.

Přesto jsem si myslel, že můj vztek poutají řetězy natolik pevné, že nic nehrozí. Až dodnes.

Užírám mě to, neubráním se myšlence, co by si o mně asi matka pomyslela.

Bučení davu se slévá, stéká po mně jako voda. Stojím sám uprostřed krví potřísněného pódia. Upírám oči do země, nechci, aby kdokoli zachytil můj vzdor. Ellanher jim právě navykládala, že jsem podváděl. Prý jsem přiznal, že jsem si na ten večer koupil Vůli od totia septima, tedy septima, který ji nikomu neodevzdává. Podala tu spěšně vykonstruovanou lež naprosto dokonale, když oslovila své mecenáše s procítěným zahanbením. Dokonce přednesla tradiční trojitou omluvu. Přijmout takovou omluvu podle catenského zvyku znamená vzdát se práva na jakoukoli případnou odplatu. Když ji Ellanher pronášela poprvé, působili diváci neoblomně, nicméně při třetí a hluboce dojemné repetici si je získala.

Pochopitelně pomohlo, že mě oficiálně vyloučila ze zápasnických kruhů. Navíc slíbila, že všechny úspěšné sázky na můj zápas budou vyplaceny a ostatní dostanou zpátky vsazené peníze.

Přes veškerou frustraci mě napadne, co asi tomuto poslednímu ústupku říká Gaufrid.

Stojím přede všemi a zatínám pěsti. Zatínám zuby. Mělce dýchám. Ellanher mě ujistila, že jestli tu šarádu odmítnu podstoupit, stihne mě něco podstatně horšího než bolavé rameno a pochroumané ego. Takto se prý můžeme rozejít jako „přátelé“. Pokud budeme tvrdit, že dnes nedošlo k narušení přirozeného řádu věcí, pak se Hierarchie nezačne o incident zajímat. Oba víme, že o pozornost úřadů stojím jen sotva.

Nadávky brzy utichnou a bručení se změní v poklidné klábosení. Všichni viděli, jak dostal sextus nakládačku, i kdyby podvodem. O takovém skandálu se nepřestane vyprávět ještě hezkých pár týdnů, a navíc nikdo nepřišel o peníze. Čili skrz naskrz vynikající noc.

„Stačí, hochu,“ vyzve mě Ellanher z okraje pódia. Společně opustíme nyní už kleveticí a řidnoucí dav v amfiteátru.

Cesta zpátky do její šatny se zdá neúměrně dlouhá. Naše kroky se rozléhají mezi stěnami.

„Ta tvoje záda...“

„Ne,“ zavrčím. Čekal jsem tu otázku od konce zápasu, zachytil jsem, jak si je prohlížela, když mi obvazovala rameno, než jsme se vrátili na pódium.

Ellanher ví, že na mě nemá žádnou páku. „Dobře, drahoušku,“ vzdá to tiše.

Pokračujeme mlčky prázdným labyrintem chodeb. Ona posléze vzdychne, ale zní to spíš lítostivě než rozčileně. „Pořád se můžeš vrátit do Ligy vítězů. Jak jsem slyšela, tam dole tě dost postrádají.“

Odfrknu si. Právě v letenské lize mě objevila, tam mi nabídla, jestli se nechci účastnit jejích nočních zápasů. Liga představuje méně významnou sestru slavných catenských gladiátorských zápasů – ty zdejší jsou dobrovolné a především vám nehrozí, že jakmile potřetí prohrajete, skončíte na výpusti.

A třebaže používáme otupené čepele, přesto jde o nebezpečnou práci – navíc v podstatě zbytečnou. Sponzoruje ji Hierarchie. Matka představená by to musela oficiálně odsouhlasit, tím pádem bych si nemohl ulít nic z toho, co bych vydělal.

„Vedl sis dobře, hochu,“ dodá Ellanher, když dospějeme k šatně. Jako by ji upřímně mrzelo, že odcházím. Doopravdy se mě snaží povzbudit.

Na druhou stranu je skvělá herečka. „A třeba tam nebudeš v pokušení své protivníky zabít.“

„Nesnažil jsem se ho zabít.“ Od zápasu jsem sexta, jehož nepochybně ošetřují někde poblíž, neviděl. Bude mít přeražený nos, podlitiny, bolavou hlavu, ale nic horšího, přes veškerou zuřivost, kterou jsem si na něm vylil. Z druhé ruky se dozví, co bylo řečeno na pódiu, a tím si vysvětlí, jak mohl prohrát. Je to koneckonců *jediné* možné vysvětlení.

Ellanher otevře dveře. „Můžeš tu počkat, než... ti méně spokojení zákazníci odejdou. Jestli chceš.“

Jsem v pokušení odmítnout, ale konfrontaci s podrážděnými diváky bych ve svém momentálním stavu nezvládl. Nakonec vejdu dovnitř a posadím se.

Ellanher zůstane na chodbě, opírá se o dveře. „A Visi? Byla jsem u toho. Viděla jsem ti do tváře, když jsi do něj bušil, drahoušku.“

Smutně se usměje a nechá mě o samotě.

Chvilí jen sedím a snažím se ovládnout těžkou nálož frustrace. Obvázané rameno mě dost bolí. Skutečně mizerná noc.

Přibližně o čtyřicet minut později se ozve krátké zaklepání. Chvilí mlčím, předpokládám, že někdo hledá Ellanher.

„Visi? Víím, že jsi tam.“

Gaufrid. Dívám se na dveře a hádám, jestli má na mě takový vztek, že s sebou vzal nějakého ranaře.

Doufám, že ne.

Odemknu a otevřu. Gaufrid už se chystal odejít, ale hned se otočí. Jeho zelený úbor působí v tmavé chodbě ještě křiklavěji. On sám vypadá spíš unaveně než rozzuřeně. A nikdo jiný s ním nepřišel.

„Pojď dál.“ Otevřu o trochu víc. „Ale za chvíli odcházím.“

„Já víím. Nezdržím tě dlouho.“ Zastaví se rozpačitě ve dveřích, ani je za sebou nezavře. Když ukážu na židli, zavrtí hlavou. Místo toho zaloví v kapse, načež se ke mně prudce nahne, popadne mě za zápěstí a vtiskne mi do dlaně něco studeného a ostrého.

Čtyři stříbrné trojúhelníčky.

„Jenom ti vrátím sázku,“ oznámí chraplavě. Zaskočeně si prohlížím kovové mince, zatímco Gaufrid se už otáčí k odchodu.

„Jak to?“ nechápu. Jsem vděčný, přesto se mi to nezdá. Určitě už ví, že mě víckrát neuvidí. A dnes v noci kvůli mně přišel o spoustu peněz.

Plešatý muž se zarazí. „Dvě minuty a sedmatřicet vteřin.“

Tázavě se na něj dívám.

„Tak dlouho jsi vydržel. A pak jsi vyhrál. Vidět octava zmlátit sexta? To je velká paráda! *Zatraceně* velká paráda!“ Mluví tiše, bojí se, aby ho nikdo neslyšel, přesto se mnou cítí a hodlá mi to dát najevo. „A Ellanher může vykládat, co chce. Nepodváděl jsi.“

S tím za sebou zavře a zmizí. Bez rozloučení. Ani mi nepokývne.

Přesto se trochu napřímím. Navzdory všemu se usměju, zachřestím mincemi v dlani a pak je přidám do kapsy k ostatním.

Teprve po další půlhodině usoudím, že je bezpečné odejít. Nikdo se na mě nevrhne, když v časných ranních hodinách vyklouznu ven do letenské tmy. Vítr se utiší, ale pořád je dost chladno na to, abych se trochu probral.

Chvilí jen stojím a snažím se potlačit melancholii. Za ten uplynulý půlrok tady jsem získal zvláštní stabilitu. A teď jsem o ni zase přišel.

Dnes ráno už mě čeká jen jedna zastávka.

O pár hodin později, když na jasné obloze začíná prosvítat ostře modrá barva, se vrátím do sirotčince.

Cítím se lépe, ale pořád mě všechno bolí. Zastávka v letenské bibliotéce dopadla úspěšně, cestovní publikaci, kterou jsem tam ukradl, mám připevněnou na zádech pod obvazy. Je plná map a popisů neobydleného souostroví zhruba tři týdny odsud na východ. Není to uvážená volba, spíš zoufalá. Jenže po dnešku se mi možná žádná lepší nenaskytne.

Vytáhnu klíč, odemknu si a proklouznu dovnitř. Už jsem převázané fáce podruhé utáhl a zbytek dnešního výdělků z Divadla si zastrkal do bot, takže když zachytím pohyb ještě předtím, než stačím dojít ke schodům do patra, jsem připravený.

„Visi.“ Atrox, matka představená, se křepce zvedne ze židle. Tato štíhlá septima s drobnými rysy a po ramena dlouhými blond vlasy má na starosti sirotčinec. Údajně je jí přes čtyřicet, snadno by se však mohla vydávat za mladší. A snad by se i dalo usoudit, že je hezká, pokud člověk nemá tu smůlu, že ji zná.

Předvedu velké zdráhání, nakonec vytáhnu z kapsy jeden stříbrný a pět měděných trojúhelníků a podám jí je. „Za vaši těžkou práci, matko představená.“

Její úsměv se promění v cosi chladného a tvrdého, mně mnohem známějšího. „Dávej si pozor. Práci ve vězení máš jedine díky mé diskretnosti. Pořád jsou tu... *jiné* způsoby, kterými bych kluka jako ty mohla nutit vydělávat.“ Pronese to tak lascivně, že není pochyb, jak to myslí.

Nic to se mnou nedělá, její výhrůžky ztratily věčným opakováním na účinnosti. Když neodpovídám, nenávistná žena se zamračí a shrábne mince z mé dlaně. „Budu tě potřebovat, jakmile zazvoní dopolední zvon,“ oznámí mi, když přepočítá peníze. Podepsala mou pracovní smlouvu s letenskou věznicí. Ví zcela přesně, kolik mi mají platit.

Snažím se netvářit zničeně. Dopolední zvon zacinká za pár hodin a moje bolavé rameno vyžaduje odpočinek. „K čemu?“

„Krátkce před tebou dorazil posel, v poledne k nám přijde zájemce o adopci. Děti budou rozrušené, pomůžeš mi je připravit.“

„To je dost narychlo. A zvláštní, že přijel posel takhle v noci.“ Cítím z matky představené podivné nadšení. Většinou vnímá návštěvy zájemců o adopci jako povinnost, kterou nezbyvá než přetrpět.

„Doporučení napsal sám prokonzul Manius. A zájemcem je nějaký quintus!“ Odmlčí se, a teprve když se zatvářím překvapeně, přikývne. Nestává se, aby k nám do sirotčince zavítal někdo tak vysokého postavení. Za ten rok a půl, co jsem tady, nás navštívil všehovšudy jediný sextus. „Takže žádné zádrhele, Visi!“

Je to konstatování a zároveň výhrůžka. Kdyby si některého ze svěřenců adoptoval quintus, výrazně by tím stoupla na ceně. Náboženství by jí přiřklo větší přísun financí, a možná by ji dokonce povýšili na sextu.

Nicméně moje přítomnost by na ni vrhala špatné světlo. Téměř sedmnáctiletý kluk, co vytrvale odmítá navštívit Aurora Columnae?

Hluboké a mnohovrstevnaté jizvy na mých zádech výstižně odrážejí, jak moc se za to stydím.

„Budu se držet stranou.“ Stejně se mnou už kolik měsíců nikdo pohovor nedělal – od té doby, co se mě matka představená přestala pokoušet zbavit nebo zapůjčit k odebrání Vůle a rozhodla se mě využít jinak. Během dne zastávám v sirotčinci většinu její práce.

A řekl bych, že jakmile ji přešla frustrace z toho, že mě nedokázala zlomit, začala se jí naše nová dohoda silně zamlouvat.

„Tak se mi to líbí.“ Uhladí si bílou sukni. Netuším, v kolik ráno vstává, ale kdykoli ji potkám, je dokonale ustrojená a upravená, každý vlásek pěkně na svém místě. „Pošlu pro tebe Verma,“ dodá ještě a bez ohlednutí zamíří ke kuchyni.

Počkám, než zmizí. Jak jsem tušil, čerstvou podlitinu na mé tváři nechala bez komentáře – sám jsem jí mnohokrát naznačil, že se mnou ve vězení zacházejí hrubě. Zato kdyby si všimla, co mám s ramenem, chtěla by se přesvědčit, že to nijak neovlivní mou výkonnost. A při tom by nevyhnutelně objevila brožurku, kterou jsem si odnesl z knihovny.

Jakmile se přesvědčím, že je skutečně pryč, nevzrušená maska se mi sveze z tváře. Každý můj sval naříká, vleču se do schodů a pak dlouhou chodbou ke svému pokoji až úplně na konci. Je maličký, vejde se do něj jen slamník a jinak v podstatě nic.

Ale mám ji pro sebe. Ostatních zhruba dvacet dětí sice obývá větší prostor, ale o pokoj se dělí dva až tři. Přesunuli mě sem, když jsem začal pracovat mimo sirotčinec, abych ostatní nerušil návraty v pozdních hodinách.

Vyhovuje mi to. Hned zkraje se mi tady podařilo uvolnit jednu desku ve zdi, aniž by to bylo zvenčí poznat. Za ní se ukrývá dutina, dostatečně velká, aby se tam vešly všechny mince navíc, co se mi podařilo uškodlit. Přidám k nim dnešní výdělek, pomalu a opatrně odmotám obvaz a vložím dovnitř i cestovní příručku. Je to těsné vzhledem k tomu, že výklenek není zvlášť velký, ale po chvíli pečlivého manévrování se mi podaří zastrčit dovnitř brožurku celou a vrátit desku na místo.

Jsem sice vyčerpaný, přesto si ještě obvážu rameno nejlépe, jak svedu. Ve výsledku jde o hodně neobratný a bolestivý proces. Rozhodně to nevypadá tak dobře jako prve od Ellanher a nepodařilo se mi zakrýt celou ránu. Budu muset matku představenou přesvědčit, aby mi to zavázala lépe, jen co vymyslím nějaké vhodné vysvětlení.

Ale teď se musím hlavně vyspat.

V

Rexi, vstávej, ty kůže líná!“

Hrubé zacloumání a do ramene mi vystřelí bolest. Zavrčím, otevřu oči a zpražím pohledem samolibého patnáctiletého kluka, který stojí nad mým slamníkem.

„Verme.“ Unaveně pronesu jeho jméno jako nadávku, což odpovídá. „Vždyť už vstávám.“

„Nevypadá to tak.“ Blondák do mě znovu strčí botou, aby mě vyprovokoval, ale jakmile se posadím, s úšklebkem uskočí. Je urostlý, samý sval, na svůj věk vysoký. Sice pořád není větší než já, ale přesto ví, že má pozice v sirotčinci je velmi ošidná a nemůžu si dovolit mu jednu vrazit. „Matka představená přikázala, že máš všechny připravit kvůli zájemci o adopci.“

Zavřu oči a nechám podráždění opadnout. Vybavím si, co mi říkala v časných hodinách. Závěsy na severním okně zůstaly roztažené, slunci se podařilo prodrat až k mým chodidlům. „Kolik je?“

„Zvonilo před deseti minutama.“

Zamnu si rameno. Přes noc ztuhlo, ale už tolik nebolí. „Vždyť už vstávám,“ zopakuji, tentokrát důrazněji. Nevyspal jsem se ani zdaleka dost, ale stačí to, abych fungoval. „Pověz jí, že jsem za chvíli dole.“

„Pověz jí to sám, jdu se připravovat.“ Vermes zmizí dříve, než stačím odpovědět.

Zvednu se a odvěču se do umývárny, kde si opláchnu obličej a pak si před zrcadlem uhladím vlasy, které mám zas o něco delší. Před sirotčincem jsem si holil hlavu v duchu aquirijského stylu, potřeboval jsem sladit vzhled s historkou o svém původu, ale tady smí používat břitvu jen matka představená. A nehodlám dopustit, aby se ta ženská dotkla mých vlasů.

Stejně na tom nesejde. Husté kadeře mi sice dorostly, vyhublou tvář s ostrými rysy pod nimi už ale nepoznávám ani já sám.

Cestou se nejprve zastavím v kuchyni ukrást něco k jídlu. Zatímco trhám sousta z nakrojeného půlbochníku chleba, z vedlejšího pokoje slyším vzrušené štěbetání děvčat. Potenciální adopce pokaždé vyvolá rozruch, pro většinu lidí je totiž dost obtížné získat povolení, dnes ovšem jako by se i samotný vzduch tetelil v dychtivém očekávání. Quintus. Jestli někoho z nás potká takové štěstí, čeká ho zbytek života v pohodlí.

Když dosnídám, vydám se do hlavní síně, největší místnosti v domě. Většina mladších dětí už si tam nepochybně hraje.

Pár starších mě zahlédne na chodbě a vydají se za mnou, vědí, co mám za úkol. Nařídím jim, aby všem vzkázali, že je čas. Poslechnou mě, i když si neodpustí to své „Rexi“. Znamená to „král“. Pochopitelně že v republice ten titul zaměňují za nadávku a vůči mně představuje i výsměch, protože jednak se odmítám dostavit k Aurora Columnae, jednak je moje autorita v sirotčinci nesmírně křehká.

Nevšímám si toho. Ačkoli se mě to vzhledem k mému původu nepříjemně dotýká, jsou to jen děti. Navíc jakákoli reakce všechno jen zhoršuje. Nezabírá na ně přátelské jednání ani dohadování, a tak se to většinu dní snažím vnímat jako čestný titul. Připomínku, že jsem vytrval tam, kde jen málokdo.

Ne vždycky to pomáhá.

Brzy se všichni shromáždí v hlavní síni s holými kamennými zdmi, jež působí sterilně a nijace. Většina dětí si posedala k dlouhým jídelním stolům uprostřed. Snadno rozpoznám ty, na které vyšla řada odevzdávat matce představené. Jsou zamklé, nejeví tytéž známky nadšení jako ostatní. Kůži mají nepatrně průsvitnou, tváří se nepřítomně a pomalu mrkají, obzvlášť ty menší. Ale dnes aspoň dostanou krátké omilostnění, matka představená jim dočasně Vůli vrátí, aby měly co odevzdat při pohovoru.

Více než polovina ze zhruba dvaceti přítomných dětí je ve věku od sedmi do deseti let. Nejstarší, tedy až po mně, jsou patnáctiletý Vermes a čtrnáctiletý Brixia s Jejunem a zbytek osazenstva tvoří semknutá pětičlenná skupinka dvanáctiletých. Přítomnost starších s sebou obvykle nese spoustu vtipů na můj účet, pošklebky a pomlouvání, dnes se však omezili na minimum. Všichni se soustředí na nadcházející událost.

„Nechápu, proč se namáháte,“ kření se Vermes, když děti seřadím a začnu jim upravovat oblečení a uhlazovat vlasy. „Quintus si vyžádá toho, kdo může nejvíce odevzdat, a to jsem tady já.“

„Doufejme, že ho nebude zajímat povaha,“ utrousím, aniž bych se zastavil.

Někteří se zachichotají, ale Vermes všechny umlčí vražedným pohledem. „Tobě může bejt fuk, o co se zajímají, *Rexi*.“ Jsem si celkem jistý, že v mé nepřítomnosti většinu dětí šikanoje. Abych mohl něco podniknout, potřeboval bych to slyšet od nich, ale bojí se, jsem pro ně moc velký vyvrhel.

Každopádně příchod matky představené mě ušetří odpovědi. Vplu- je do místnosti a věnuje dětem oslnivý úsměv. V podstatě všechny jí ho oplatí, dokonce i Vermes. Zbožňují ji. A proč by neměly? Chová se k nim s trpělivostí a uctivě. Krmí je, šatí, dodává jim naději, že najdou rodinu. Stačí, aby jí pravidelně odevzdávaly Vůli a občas se nechaly zapůjčit na den dva někomu cizímu.

Několikrát mě napadlo povědět jim, jak se věci doopravdy mají. Že většina těch cizinců, kteří k nám přicházejí, nejsou zájemci o adop- ci, nýbrž octavové, kteří si z různých důvodů potřebují krátkodobě přilepšit, a to natolik zoufale, že jsou ochotní matce představené za Vůli navíc slušně zaplatit. A že každé dítě, které by jim odevzdat odmítlo, by zmlátila do krve. Ale i kdyby mi uvěřily, nevím, čemu by to prospělo.

„Děvčata a chlapci, vypadáte všichni báječně!“ Matka představená celá září. Nepatrně mi pokývne na znamení, že jsem odvedl uspokojivou práci. „Těšíte se?“

Ozve se hlasitý sborový povyk, různé variace na nadšené ano.

„Však už se brzy dočkáte, náš host právě dorazil!“ Znovu zalétne pohledem ke mně.

Pochopím a odejdu.

Pro dnešek mě čekají vesměs práce na zahradě, ale protože mohou pohovory zabrat i celé odpoledne, vezmu to přes kuchyni. Tamní ohromná spižárna je vždycky dobře vybavená. Chvilí se probírám jejím obsahem.

Z chodby zaslechnu dychtivý hromadný pozdrav dětí. S jablkem a dvěma houskami v ruce se zarazím. Nejsem tak nadšený jako ostatní, ale ani já ještě žádného quinta zblízka neviděl.

Schovám tedy jídlo pod lavici a opatrně pootevřu dveře do síně.

Všichni stojí zády ke mně, obklopují nově příchozího, takže na něj pořádně nevidím. Posunu se, vytáhnu se na špičky.

Vzápětí strnu.

Sice ho zahlédnu jen letmo – je to spíš dojem, než že bych mu pořádně viděl do tváře –, přesto jsem si jistý.

Je to tentýž muž, který včera večer navštívil věznici. Hospius.

Co nejtíšiěji dveře zavřu, na jídlo docela zapomenu. Uteču na zahradu. Co tu dělá? To přece nemůže být náhoda. Musel vidět, jak jsem se dotkl vypusti.

Teprve když na tváři ucítím slunce, ukrytý v zeleni rozlehlé zahrady sirotčince, kde mě nikdo nevidí, přestanu tajit dech. Svírá mě úzkost, ale naučil jsem se panice nepodléhat. Mám za sebou roky lhaní a mnohokrát jsem vyvázl jen o fous. Nic nového pod sluncem. Stačí zachovat klid a všechno dobře promyslet, unáhlenost by nebezpečnou situaci spíš zhoršila.

Vrátím se k našemu včerejšímu rozhovoru, k posloupnosti událostí. Pověděl jsem mu, že jsem sirotek, nicméně v Letensu je sirotčinců spousta. Že by vyslal posly do každého z nich a toto je prostě jeho první nebo druhá zastávka? Možné to je. Pokouší se nenápadně něco zjistit, jinak by prostě napochodoval do dveří a vyžádal si mě. Matka představená navíc věděla, že má přijít, ještě než jsem se do sirotčince vrátil, čili je jasné, že mě nesledoval.

Ona se o mně rozhodně nezmíní a pochybuji, že některé z dětí ano. Stačí zůstat zalezlý na zahradě a nezbyde mu než jít o dům dál.

Pustím se do zastříhávání a plení, při sebemenším zvuku od domu sebou však trhnu. Zahradní práce mají vesměs meditativní charakter, mně se však uklidnit nedaří. Čím víc o celé situaci přemýšlím, tím spíš mi připadá podivná. Podle včerejšího povolení má být sextus. Přijel sem jako doprovod nějakého quinta, nebo se za něj přímo vydává? Nebo snad předstíral včera večer? A jestli viděl, jak jsem se dotkl vypusti, proč mě nezadržel na místě? Proč by odešel a teprve pak mě začal hledat?

Něco mi na tom nesedí, jen nevím co. Což mě zneklidňuje.

Jen o půl hodiny později za sebou zaslechnu praskání větviček a mé rozpoložení se ještě umocní.

„Chtějí tě tam, Rexi,“ oznámí mi zachmuřeně Brixia, celá zadýchaná, nejspíš mě hledala dlouho.

„Na co?“

„Nevím.“ Upře na mě lesklá očka, která se vůči té boubelaté tváři zdají příliš malá. „Ale matka představená se netvářila zrovna nadšeně.“

Zhodnotím situaci. Proti tomu, abych se dal okamžitě na útěk – i kdyby se mi podařilo Brixii rychle a v tichosti zneškodnit, vyzvednout si věci z pokoje a uprchnout, než za mnou pošlou dalšího svěřence –, hovoří všechny důvody, kvůli kterým jsem to neudělal už dávno. Jsem v záznamech sčítání lidu. Tuto cenu jsem zaplatil za to, že jsem se před rokem a půl připotácel do sirotčince na pokraji vyhladovění. Znají moje

jméno, věk, popis. A i když jsem si dvě z těch tří položek vymyslel, jde o zápis samotný.

Protože jakmile se pokusím uprchnout z místa, které mi bylo v systému přiřazeno, prohlásí mě psancem a tím ze mě udělají kořist pro každého, kdo by mě zvládl polapit a udat. Přičemž Hierarchie doplňuje seznam psanců o nové přírůstky přímo bleskurychle. Během jediného dne by pro mě nebylo bezpečno vůbec nikde.

A pak je tu matka představená. Kdyby ji už nadále nemotivovala hamiznost, nahlásila by, že jsem odmítal odevzdat Vůli? Nebo hůř, zmínil by Hospius, co viděl ve vězení? Odměna za mou hlavu s každou další otázkou roste. Až by mě chytili, pravděpodobně by mě zavřeli, dokud bych nedosáhl osmnácti. A kdybych stále odmítal dostavit se k Aurora Columnae, odsoudili by mě k trestu na výpusti.

Zatnu pěst a zase ji rozevřu. Nejsem připravený. Nemám dost mincí, promyšlený plán ani jasně vytyčený cíl.

„Už jdu.“

Vracíme se dovnitř, Brixia se kaboní. Sotva vstoupíme do síně, veselé klábosení utichne, všichni po mně vrhají rozčilené pohledy, jako bych je nějak sabotoval. Matka představená, která právě utěšuje Lacrimona, jednoho z mladších chlapců, jehož pohovor očividně nedopadl nejlépe, se napřímí a upře na mě oči.

„Visi.“ Dojde ke mně a nahne se, abych ji slyšel jen já. „Nevím, jak se ti podařilo, že se o tobě doslechl, ale přísahám, že jestli tohle dětem nebo mně pokazíš, šeredně si to odskáčeš.“

Málem se rozesměju. Všichni si myslí, že o quintovu pozornost stojím.

Pod palbou vražedných pohledů mě zavede ke dveřím do knihovny, kde si odkašle a zaklepe. „Našla jsem ho, quinte. Zřejmě už je mu lépe.“ Střelí po mně významným pohledem. Rozumím, mou nepřítomnost omluvila nevolností.

„Tak sem s ním.“

Matka představená se na mě naposledy zamračí, otevře dveře do kořán a v podstatě mě strčí dovnitř.

Knihovna v sirotčinci není příliš prostorná. Pode dvěma protáhlými okny, jimiž je vidět jen na šedivou kamennou zeď protější budovy, stojí odřená pohovka a všude kolem se nacházejí police plné knih dodávaných Hierarchií.

Hospius – nebo jak se ten chlap doopravdy jmenuje – sedí opřený v křesle za stolem uprostřed místnosti. Naznačí mi, abych se posadil naproti němu.

„Visi.“

„Sexte.“ Sednu si a odolám nutkání pronést cokoli dalšího, abych mu o sobě třeba omylem neposkytl další informace.

„Ve skutečnosti jsem quintus. Quintus Ulciscor Telimus. A... omlouvám se za včerejší večer. Ten podvrh byl nezbytný a náležitě schválený Armádou.“ Ulciscor – prozatím předpokládám, že nejde o další lež – si chvíli pohrává s rukávem tuniky. „Nepřekvapilo tě, že mě vidíš.“

„Zahlédl jsem vás, když jste přicházel.“ Zvážím, co mi právě řekl. Jestli ho do věznice skutečně poslala Armáda, vysvětlovalo by to, kde vzal tak kvalitně padělané doklady.

A také to, že na něj nemám vůbec nic.

„Hm.“ Pozorně si mě prohlíží. I vsedě se mu daří vypadat působivě. Zamne si tmavé strniště na bradě. Mám dojem, že takový průběh nečekal. „A nenapadlo tě zmínit se matce představené, že jsme se už setkali? Že jsem použil jiné jméno?“

„Ničemu by to neprospělo.“

„Protože by ti nevěřila?“

„Protože byste sem takhle nepřišel, kdybyste si nebyl jistý, že vaše zástěrka obstojí i při důkladném přezkoumání.“

Tentokrát kupodivu přikývne téměř potěšeně. Čeká, až se zeptám, proč přišel. Když to neudělám, přelétne očima knihy kolem. „Kolik z nich jsi přečetl?“

Změnil téma. Po chvíli mlčení odpovím: „Pár.“ Značná část zdejší knihovny mě odradila v podstatě na první pohled – vesměs jde o knihy pro mladší děti nebo pro ty, kdo postrádají solidnější vzdělání. A ty zbylé znám prakticky z paměti, protože během prvních měsíců v sirotčinci představovaly mou jedinou kratochvíli.

„Asi tu není takový výběr jako v bibliotéce.“

Zásah. Pronesl to naprosto nenuceně, jeho hluboké hnědé oči však bedlivě sledují každý můj nervový záškub.

„To ani zdaleka. Matka představená mě tam občas posílala, když si uvědomila, že na to, co máme tady, už jsem trochu starý.“ Nevykryl jsem to zrovna dokonale, ale pořád slušná práce.

„A už neposílá?“

„Nakonec usoudila, že můj čas se dá využít líp.“ Jakmile zjistila, že adopte u mě nehrozí. Proto jsem musel po každém zápase použít část výhry, abych uplatil nočního hlídače v bibliotéce a ten mě pustil dovnitř. Posléze jsem v těch posledních volných nočních hodinách, než jsem se musel vrátit do sirotčince, studoval každé téma, k němuž jsem se

dostal. Ze začátku jsem v knihách hledal jakýkoli způsob, jak se vyhnout odevzdávání – například nějakou vzdálenou catenskou provincii, kde to není povinné. Nebo málo známou skulinku v zákonech. Historický precedens. *Cokoli*. A chodil jsem tam nadále i poté, co se ukázalo, že se nabízejí jedině velmi mizerné možnosti, jako třeba to souostroví z cestovní publikace, protože vědomosti se hodí vždycky. Dozvěděl jsem se tak o Vůli a principech catenské společnosti více, než by se dalo pouhým pozorováním. Více znalostí znamená více možností. Více cest k přežití.

A navíc čas strávený nad knihami... mi připomínal Suus. Výuku, kterou jsem kdysi nenáviděl a všemožně se jí snažil vyhnout.

Jako bych aspoň na pár hodin získal nazpět střípek svého bývalého života.

I tomu teď pochopitelně odzvonilo, když už si navíc nevydělám ani minci.

Jsem čím dál napjatější a o to zřejmě jde. Ulciscor mě ponouká a zkoumá, pokouší se mě vyvést z míry. Nějak ví, nebo přinejmenším tuší, že jsem tam v noci byl.

Svěsím ramena a promluvím rozechvělým hlasem.

„A... taky jsem se tam párkrát v noci tajně vplížil, jak jste se nejspíš dovítěl. Je mi to líto. Prostě... nemám se s ní kde jinde scházet.“

Ulciscor se vůbec poprvé zatváří zaskočeně. „S kým?“

„Neprozradím vám, jak se jmenuje,“ ohradím se s předstíraným vzdorem. Zamilovaný kluk, který svou milou nehodlá dostat do maléru. Výmluva pro matku představenou, ale i v tomto případě dobře poslouží. „A chápu, že mě za to musíte potrestat, ji ale nevydám!“

Zní to jako obstojné vysvětlení, sedí k mému neopatrnému počínání a odůvodňuje většínu mého chování. Kdyby došlo na nejhorší, snad by se do toho dalo i zakomponovat, proč odmítám odevzdat Vůli.

Ulciscor si opět upraví rukávy, zřejmě podvědomý zvyk, když přemýšlí. Upírám oči do stolu a snažím se tvářit zarputile i zkroutěně. Když jsem opustil Suus, byl jsem mizerný herec. Teď už si vedu lépe. *Mnohem lépe.*

Po nekonečně dlouhém mlčení zklamaně vzdychne.

„Nemusíš se bát, nic ti nehrozí, Visi.“

Nasadím nadějeplný výraz a zvednu oči. Quintus mi unaveně pokyne. „Zřejmě jsem se spletl. Můžeš jít.“

Pořád mě zajímá, jak se dozvěděl o bibliotéce, ale určitě se ho nezačnu vyptávat. Předvedu nervózní vděk, jaký by se za dané situace očekával, a s díky vystřelím ke dveřím.

„Ještě krok a zabiju tě,“ pronese zničehonic klidně, ale důrazně. Vetusijsky.

Řekl bych o sobě, že jsem velice pohotový, jenže když vám někdo nečekaně pohrozí smrtí v jazyce, který byste vůbec neměli znát, dostanou se vaše mysl a tělo do křížku.

Mrknu. Klopýtnu. Zastavím se.

Je mi jasné, že jsem se prozradil, přesto se pokusím situaci zachránit. „To je ten jazyk, kterým jste mluvili včera večer?“ Zůstávám otočený tváří ke dveřím.

„Tak se zase posad', Visi.“ Tentokrát to není návrh.

Stojím jako solný sloup. Nemá smysl pokoušet se o útěk, ne před quintem. Stejně jako není možné s ním bojovat.

Přinutím se k nádechu. „Můžu zaplatit.“

„To mě nezajímá.“

Žádný div. Panika ustoupila, už se zase ovládám. Otočím se a zjistím, že mě pozoruje. Netváří se rozčileně, obezřetně ani přísně. Jen zamyšleně.

V očích má však černou clonu, která se pomalu vytrácí.

Vrátím se na židli, snažím se netřást.

„Slušný pokus,“ uzná neochotně, zjevně to na něj zapůsobilo. „Nic, co by se dalo dokázat, ale vypadalo to věrohodně. Natolik, abys v každém, kdo má aspoň jednu romantickou kůstku v těle, probudil shovívavost. Nebýt toho, žes včera večer rozuměl našemu rozhovoru, snad bych se i nachytl.“

Jeho chvála ve mně žádné nadšení neprobouzí. „Jak jste to poznal?“

„Člověk vypadá jinak, když slyší, a jinak, když skutečně poslouchá. Zvlášť oči.“ Ulciscor pokrčí rameny. „Jestli tě to utěší, málem jsem si nevšíml.“

Neutěší.

Na chvíli se rozhostí ticho, pokouším se celou situaci vstřebat. Třeba jde tedy o to, co jsem slyšel.

„Stejně jsem nic moc nepochytil, v podstatě jsem vám nerozuměl.“

„Cokoli je příliš.“ Pousměje se, působí to však zlověstně. „Přesto myslím, že můžeme celou věc vyřešit k oboustranné spokojenosti. Takže začneme znovu, tentokrát bez lhaní.“

„Dobře,“ zalžu.

„Výborně. Tak nejprve k té výpusti. Viděl jsem, jak ses jí dotkl. Ne-snaž se zapírat,“ varuje mě a utne případné protesty. „Víš, proč na tebe nepůsobí?“

Na vytáčky z něj číší moc velká sebejistota. „Ne.“

Ulciscor přikývne, oceňuje, že se nevymlouvám. „Mám jednu teorii, ale než tě s ní seznámím, potřebuju od tebe trochu Vůle. Jen maličko.“

Dopadne na mě známá tíha. Tradiční požadavek, při pohovoru většinou padne hned v úvodu, představuje totiž nejjednodušší způsob, jak zhodnotit sílu Vůle dotyčného. Čímž pro mě obvykle pohovor končí, dojde k pobouření, křiku a následně k potrestání.

„Ne.“

Muž nehne brvou. „Zabere to jen minutku. Je to jediný způsob, jak vyřešit náš malý problém.“

„Ani tak ne,“ prohlásím neústupně. Dříve jsem se vykrucoval, omlouval se a vymlouval, jako bych se dopouštěl něčeho špatného. Pokaždé se tím všechno jen zhoršilo.

Ulciscor se předkloní. „Visi, jestli mi tu teorii umožníš prokázat, dávám ti slovo, že na včerejšek úplně zapomenu. Zaplatím ti, kolik potřebuješ. Dostanu tě z tohoto sirotčince a postarám se, abys získal pozici podle svého výběru. Stačí má přimluva, a začneš nový život jako sextus, nehleď na to, jakou si vybereš kariéru. A klidně ti všechno předem stvrdím písemně a zpečetím dohodu svou Vůlí. Stačí, když odevzdáš. Jen na minutu.“

Zatím nikdo mi ani zdaleka nenabídl tolik. Naneštěstí pro Ulciscora mi nedělá problém odmítnout mrkev na klacku, i když za to tím klackem dostanu po hřbetě. „Děkuju, quinte, to je opravdu velkorysé, přesto jsem názor nezměnil. A *nezměním*.“

Dávám si záležet, aby nešel znát rozžhavený vztek, který se mi utábořil v žaludku, těžký a tvrdý jako kámen. Toto je dělicí čára – já na jedné straně a lidi, co mi povraždili rodinu, na druhé. Dělá se mi zle i při pouhé představě, že bych tu čáru překročil. Necítím sebemenší pokušení.

Koutky Ulciscorových úst se zvednou.

Má zachmuřeně sebejistá fasáda zakolísá. Zamračím se, nic nechápu. Říkám si, jestli jsem si nemohl jeho výraz špatně vyložit. Protože bych přísahal, že se tváří *potěšeně*.

„Neprošel jsi rituálem Aurora Columnae,“ konstatuje spokojeně.

Zachovám nechápatý výraz, ale pak pochopím a dlouze vydechnu. No jistě. Jsem tak zvyklý být v defenzivě, tak vyvedený z míry tímto absurdním pohovorem, že mi to uniklo. „Máte za to, že právě proto na mě výpusť nepůsobila.“ Došel jsem ke stejné teorii – protože mezi mnou a ostatními občany Hierarchie zůstává jen jeden zjevný rozdíl. Přesto se mi zdá, že Ulciscor tak úplně nehádá.

„Před lety jsem o tom něco zaslechl, jen takové spekulace mého...“ Zmlkne, tváří mu přelétne stín smutku. „Do včerejška jsem si na to ani nevzpomněl.“

„Takže jste mě přišel umlčet.“ Netajím se s hořkostí. Hierarchii by se rozhodně nehodilo, kdyby se mezi lidmi rozneslo, že za určitých podmínek je možné získat částečnou imunitu, nebo dokonce odolnost vůči vypuštění.

„Svým způsobem.“ Zadíává se na mě jako na hádanku, kterou potřebuje vyřešit. „Proč odmítáš odevzdávat?“

„Abych se pak celý den ploužil jako ostatní děti odsud? Nakonec se stal octavem a ztratil nějakých – kolik – patnáct let života?“

Hierarchie to druhé oficiálně nepřiznává, Ulciscor to však nechá plavat. „Neptám se, proč neodevzdáváš tady své matce představené ani proč nechceš skončit v nějaké nanicovaté pyramidě, odkud není úniku. To bych chápal. Ale nepodvolit se Aurora Columnae jako takovým? Určitě už tě k některému z těch sloupů vzali.“ Zachmuřeně přikývnu. „To by přece stálo za to, i kdyby šlo jen o výhodu při pohovorech s potenciálními adoptivními rodiči.“

„Nikdo mě k tomu nemůže nutit.“

„Ale pokusili se, že ano?“ Mimoděk zalétne pohledem k mému rameni. Ví o těch jizvách a uhodl, od čeho jsou. Takže byl v noci na zápase, nebo si o něm přinejmenším nechal podat hlášení. Což mě už napadlo – bylo by zvláštní, kdyby věděl o bibliotéce, a o tomto ne. Přesto si připadám jako kořist zahnaná do kouta.

„Ne dost usilovně,“ opáčím a dávám tím najevo, že mi jeho pohled neunikl a chápu, co znamená. „Proč se o to staráte?“

„Protože tím pádem by tě mělo obzvlášť zajímat, co ti chci nabídnout. Můžu zaručit, že po tobě nikdo nebude chtít Vůli minimálně další rok. A dokonce bys nakonec mohl přesídlit někam, kde se vůbec odevzdávat nemusí.“

„Takové místo není.“

Ulciscor vytáhne zpod stolu knihu. Chvilí mi trvá, než poznám, že je to tatáž cestovní brožurka, kterou jsem v noci tajně propašoval do svého pokoje, kde jsem ji bezpečně ukryl.

„Jak jste...“

„Když jsem si předtím odskočil na toaletu, nakoukl jsem nahoru. Jen se neboj, nikdo mě neviděl. Zbytek té tvé zásobíčky zůstal na svém místě.“

Zamračím se. „Jak jste to našel?“

„Dám ti čas do konce našeho rozhovoru, abys na to přišel sám.“ Mávne prstem. „Ale neodbíhejme od tématu. Můžu ti pomoci. A ty bys snad mohl pomoci mně. Na ničem jiném nesejde.“

Zírám na tu knihu. Ulciscor se sice konkrétně nevyslovil, mezi všemi těmi sliby však zaznělo i zřetelné varování. Tak Hierarchie koneckonců funguje – před vámi potenciální odměna a za zády pohružka trestem. Většinou je ovšem skutečné jen jedno z toho.

„Dobře. Poslouchám,“ vydechnu trochu odevzdaně. Je rozhodnuto. Ať už jde o cokoli, pořád spolu mluvíme, což znamená, že mám něco, co ten chlap chce. S tím se dá pracovat.

A kdoví – kdyby třeba jen z poloviny nelhal, takovou šanci si nemůžu nechat ujít.

Ulciscor se zářivě usměje.

Poté začne vyptávání.

Zpočátku to trochu vážne, a kdyby šlo o debatu v jiném kontextu, dala by se považovat přímo za nudnou. Quintus testuje základy mého vzdělání, respektive takové ty znalosti, o nichž se píše v knihách, které nás tu obklopují – jak rozumím Hierarchii, její strukturu, zákonům a tradicím. Ptá se na zeměpis – které oblasti jsou považovány za provincie a které prostě za „přátele Catenu“. Pak dojde na samotné dějiny Catenu. Poslušně odpovídám a držím se oficiální verze. Kromě určitých detailů bych dokázal na všechny otázky odpovědět, ještě než jsem opustil Suus.

Ale poté se latka zvedne. Začneme probírat hospodářské okolnosti šíření Hierarchie do ostatních vládních systémů, filosofické otázky týkající se morálního využívání Vůle, její exponenciální růst a uplatňování. Propočty ohledně jejího přerozdělování a pečlivé vyvážení bezpečnostních opatření a kontroly. Diskutujeme i na téma, jestli právě toto nemohlo přispět, nebo dokonce způsobit kataklyzma, k němuž došlo před třemi sty lety. Zpočátku jsem zaskočený, některé otázky vyžadují, abych zapátral v paměti a v duchu listoval v obskurních knihách, které jsem četl pár let zpátky. A na jiné odpověď neznám. Na mnohé jsem však schopen odpovědět jedinež díky hodinám stráveným v bibliotéce. Vesměs všechny vyžadují pohotovou reakci a odhad, kritické myšlení místo odříkávání prázdných faktů.

Ulciscor místy polemizuje, občas se po odpovědi zatváří zklamaně, nicméně postupně se dostávám do formy, a jak pokračujeme, quintus už se ve většině případů tváří spokojeně. Začíná mi to připomínat cvičné debaty, jež jsme kdysi vedli s mým oblíbeným učitelem Iniguezem. Ten

sešlý stařec s rozčuchanými šedivými vlasy se mnou nikdy nemluvil spatra ani mi nepodlézal, nejednal se mnou jako s děckem ani jako s princem. Zdálo se, že ho jako jediného zajímá, jestli plně využívám svůj potenciál, a ne jestli vynikám nad ostatními.

Rozhovor s Ulciscorem nakonec zabere dvě hodiny. Matka představená nás přijde pětkrát zkontrolovat pod záminkou nabízeného občerstvení. Při čtvrtém vyrušení Ulciscor přijme. Když žena otevře dveře naposledy, právě svlažuji hrdlo nápojem, který připravila quintovi, což ji očividně nepotěší.

Pokud jde o mě, pokouším se nezapomínat, v jaké jsem situaci, a příliš si celou tu diskusi neužívat. Ulciscor je inteligentní a vzdělaný člověk – už léta jsem s nikým podobným nemluvil –, avšak jeho důvody, ba dokonce i totožnost zůstávají nejasné. Několikrát u něj zaznamenám skutečný zápal, když probíráme konkrétní téma nebo když silně protestuje proti něčemu, co jsem řekl. A rozhodně ho zajímá můj názor. Přesto mu za celou dobu neuklouzne nic podstatného.

Když s vyptáváním skončí, hrnek mám prázdný a pálí mě v krku. Už hodně dlouho jsem nemluvil takovou dobu v kuse.

„To by asi stačilo,“ konstatuje zadumaně quintus. „Dobře jsi ten čas strávený v bibliotéce využil. Máš sice mezery, ale nic, co by se nedalo napravit.“

Zkoumám jeho výraz. „Obavy vám dělá něco jiného.“ Dám si záležet, aby to neznělo úzkostně, nýbrž jako analytická poznámka. Ulciscor se možná ještě nerozhodl, zato já ano.

Chci zjistit, kam mě tato příležitost zavede.

„Ano.“ Bezděčně se zatahá za rukáv a nespouští ze mě při tom pátravé oči. „Například tvoje prchlivost.“

No jistě, ten noční zápas. Téma, jehož jsme se zatím nedotkli. „Dokážu se ovládat.“

„To se snadno řekne, ale držení tvého těla svědčí o něčem jiném, Visi. A z toho, jak mluvíš, jsi podle mě natolik zvyklý odporovat, že už ani nevíš, jak to nedělat.“

Trochu mě tím vytočí, rozhodně by však nebylo vhodné to zrovna teď dát najevo. „Nevím, jestli existuje způsob, jak vás o tom přesvědčit.“

„Hm.“ Pořád není spokojený. „Pověz, proč jsi v noci bojoval nahý?“ „Bál jsem se, aby sextus neprostoupil Vůli moje oblečení.“

„To by nesvedl. Pro člověka na jeho úrovni to vzhledem k jemným a pružným látkám v tak krátkém čase není možné. I když to tys asi nemohl vědět,“ uzná Ulciscor. „Byl to jediný důvod?“

„Proč bych to jinak dělal?“

„Napadlo mě, jestli jsi sexta nechtěl uvést do rozpaků.“

„Dejme tomu, že jsem ho chtěl i trochu rozhodit, ale rozhodně ne ponížit, jestli se ptáte na tohle.“

„Dobrá.“ Věř mi. „V amfiteátru jsi ukázal, že dokážeš zachovat chladnou hlavu i pod tlakem. A schopnost pohotového myšlení není špatná. Tvůj temperament a další hrany... se nám snad podaří otupit.“ Hovoří ke mně jen napůl, spíš jako by se pokoušel představit si mě v nějaké konkrétní situaci.

A pořád váhá.

„Ta mince, co jste mi dal. Prostoupil jste ji Vůlí.“

Ulciscor zamrká a znovu na mě zaostří. „Proč myslíš?“

„Sledoval jste mě na zápas a do bibliotéky v podstatě prázdnými ulicemi a já si vás nevšiml – a pracujete sám, proč byste jinak chodil sem a riskoval problémy, do jakých by vás mohla dostat falešná totožnost?“ Měl jsem čas nad tím podumat během první poloviny rozhovoru, kdy mi ještě otázky nedaly příliš zabrat. A napadlo mě jedině toto vysvětlení. „Musel byste ještě v noci vyslat posly do všech sirotčinců, přesto jste hned ráno věděl, že žiju tady. A nechce se mi věřit, že byste se matky představené ptal, kde najdete můj pokoj, nebo že byste měl tolik času, abyste ho stačil prohledat a objevit při tom ten uvolněný panel ve zdi.“

Teoreticky by sice mělo být nemožné prostoupit mince, přece jen jsou kované, na druhou stranu *je* to quintus.

Ulciscor sáhne do kapsy a ukáže mi stříbrný trojúhelníček. Tíha, kterou cítím na hrudi, poleví, protože vzápětí přikývne na znamení, že se rozhodl.

„Dobrá,“ pronese tiše, „pojďme matce představené povědět tu novinu.“

VI

Vynoříme se z knihovny a síň rázem ztichne.

Matka představená se přestane bavit s Vermem, zamíří k nám a cestou mě probodne očima. Všechny děti jsou pořád tady, po tak dlouhé době už pochopitelně neklidné.

„Quinte! Doufám, že vás Vis neobtěžoval.“ Věnuje mi další temný pohled. Několikrát Ulcisorovi naznačila, že mi nemá nic věřit. Ne-pochybně se snažila preventivně popřít, co bych o ní mohl vyprávět.

„Ale vůbec ne, báječně jsme si popovídali,“ opáčí Ulcisor tak, aby ho slyšeli všichni přítomní. „Dokonce už jsem se rozhodl, matko představená. Přineste prosím potřebné formuláře, rád bych oficiálně potvrdil adopci.“

Žena zůstane nechápavě zírat a ke svému pobavení si všimnu, že stejný výraz se odráží i v ostatních tvářích.

„Rex?“ vyhrkne Vermes do ohromného ticha. Hned nato se roze-směje, připadá mu to tak nemožné, že to považuje za vtip, ačkoli jeho reakce vyzní spíš výsměšně. „Koho jste si vybral doopravdy, quinte?“

Ve skupince svých nohsledů tím Vermes vyvolá pár dalších uchecht-nutí, jenže Ulcisorův výraz zpřísní a všichni okamžitě zmlknou. Matka představená otevře ústa, ale při pohledu do jeho tváře si to rozmyslí a celá pobledlá pospíchá pro náležité listiny.

„Vážně jste si vybral *jeho*? Místo kohokoli z nás?“ Vermovi vždycky dělalo potíže přecíst situaci. Nemá žádnou sebekontrolu ani cit pro to, kdy je lepší zalézt. „Přece musíte vědět, že odmítal odevzdat, i když ho k Aurora Columnae doslova dotáhli, ne? Nebude vám k ničemu, leda pro smích,“ prská jedovatě. Pár starších dětí zamrmá na souhlas, byt se drží vzadu. Přece jen jsou o chloupek chytřejší než on.

„Ty jsi Vermes, vid?“ Ulcisor se na toho velkého kluka zadívá. „Chceš vědět, proč ještě nikdo neadoptoval tebe?“

Vermes zamrká, zdá se tou otázkou zaskočený.

„Protože jsi velice nepříjemné dítě,“ pokračuje quintus s klidem. „Nezralé, zákeřné, a abych byl upřímný, nijak zvlášť chytré. Takže nezáleží, jak silnou máš Vůli. Nikdo nechce žít po boku chlapce jako ty. Musíš se změnit, Verme. Polepšit se, jinak zůstaneš Solumem do konce života.“

Přelétne pohledem ostatní, děti se před ním přímo krčí.

Vermes sešpulí rty, tváře mu hoří. Otočí se na patě a rázuje pryč.

Dívám se za ním a kupodivu jsem v pokušení zavolat na něj, nějak ho utěšit, zjemnit tu Ulciscorovu lekci. Sice toho kluka už dlouho nesnáším, ale nemůžu si pomoci, zároveň je mi ho líto.

„Trochu drsné, nezdá se vám?“ prohodím tiše, zatímco se děti začínají trousit ze síně, protože je jasné, že rozhodnutí padlo. Vypadají hořce zklamané, několik mladších má na krajíčku.

„Možná že kdybych měl víc času, projevil bych soucit, který potřebuje. Ale mluvit s ním shovívavě při jednom letmém setkání by nemělo žádný účinek. Někdy je pro tyrany lepší slyšet pravdu, byť nepříjemnou.“ Podívá se na mě. „Nebo snad nesouhlasíš?“

„Souhlasím.“

Matka představená se vrátí s papíry v ruce, začne je rozkládat po stole.

„Quinte,“ pronese opatrně, zatímco dokumenty pečlivě urovnává a nedívá se na něj ani na mě. „Než všechno uzavřeme, mohli bychom si spolu promluvit o samotě?“

„Jistě.“ Ulciscor ani nemrkne. „Visi, tohle je nejspíš vhodná chvíle, aby sis zašel do pokoje pro své věci.“

„To nebude nutné, Vis nemá...“

„Tumáš,“ přeruší ji quintus a stáhne brašnu z ramene. „Bude to stačit.“

Vezmu si brašnu a nahlédnu dovnitř. Je v ní jen cestovní příručka, takže na mé našetřené mince zbývá spousta místa.

„Díky.“ Podívám se na matku představenou, která mi věnuje vražedný pohled, a poté na Ulciscora. Otočený zády k ní sotva postřehnutelně pokývne hlavou.

Vyběhnout nahoru, přemístit svůj poklad z díry ve zdi do brašny a vrátit se mi zabere jen pár minut. Cestou minou několik dětí. Všechny zarytě mlčí a žárlivě se na mě mračí.

Když se vrátím do síně, Ulciscor právě podepisuje dokumenty a matka představená, sedící u stolu naproti němu, je bílá jako křída. Třeše se.

Quintus se zarazí, zvedne k ní oči a žena okamžitě vyskočí.

„Visi,“ osloví mě napjatě, ale tentokrát už v tom neslyším potlačovaný vztek. Zní... *krotce*. Podá mi koženou taštičku. „Tohle je tvá mzda z Ligy vítězů a z věznice. Já... opatrovala jsem ti ji,“ vykoktá. Ruka s mešcem se jí třese.

Zachmuřeně ho převezmu, jeho tíha mě překvapí. Podívám se na lesklý kov uvnitř. Nemám si jak ověřit, jestli je to všechno, co jsem vydělal, ale řekl bych, že to celkem odpovídá.

Než stačím zareagovat, Ulciscor rozmáchle podepíše poslední list, zvedne se a poplácá mě po zádech. „Můžeme?“

„Asi jo.“ Všechno se semlelo tak rychle. Není tu nikdo, s kým bych se nějak zvlášť toužil rozloučit, a nikdo, komu by vadilo, když to neudělám. Zdá se to neuvěřitelné, přesto mi v odchodu už vůbec nic nebrání.

Zamíříme ke dveřím, ale zarazím se, načež se vrátím k matce představené. Ještě jsem ji neviděl vypadat tak staře, scvrkle a unaveně. Připomenu si jizvy na zádech, způsobené její rukou.

Předkloním se a pošeptám jí takřka do ucha: „Jednou se vrátím.“ Ale není v tom ani stín vzteku.

Jen příslib.

Fasáda, kterou jakžtakž udržovala, odpadne a v těch zelených očích se objeví čirá hrůza. Ještě chvíli ji provrtávám pohledem, abych měl jistotu, že si rozumíme.

Teprve pak se otočím a vyjdu ze dveří.

Venku se Ulciscor ujme vedení, což mi nevadí, ještě jsem se ze zvratu, který právě zásadně otřásl mým životem, úplně nevzpamatoval. Je chladněji, než jsem čekal. Ranní slunce zmizelo, těžké mraky na západě slibují déšť.

„Co jste jí řekl?“ zeptám se po chvíli.

„Nic, co by nebylo nezbytné,“ opáčí nonšalantně, nicméně s britkým podtónem. „A ty?“

„Totěž.“

V časném odpoledni je v ulicích Letensu rušno, byť nejsou tak přečpané jako ty kolem tržiště. Ulciscor se rozhlíží – pozoruje vozy poháněné Vůli, hloučky bledých octavů otročících pro své septimy, skupinku mladších tensijských dětí, které si hrají s dřevěnými meči na Ligu vítězů – s mírnou zvědavostí. Očividně tu není dlouho.

„Takže... asi mi dlužíte pár informací.“ Konečně mi došlo, že mě chce někam odvézt, jinak ovšem nevím nic. Míříme na předměstí a dá se předpokládat, že opustíme i Letens jako takový.

„Vysvětlím ti všechno cestou.“

„Cestou kam?“

„Do Deditie.“

Někde za námi se ozve vítězoslavný výkřik, jedné dívence se podařilo povalit větší soupeřku na zem a obkročmo na ni vlézt. Zašklebím se, ale ne tak docela kvůli tomu, co předvádějí. Než se stal Caten hlavním městem světa, býval hlavním městem Deditie.

Nicméně už tři roky jsem pryč a oficiálně prohlášený za mrtvého. I kdyby mě předtím hledali, dávno to vzdali. Nesejde na tom, jestli trčím tady, nebo někde na venkově kolem tlukoucího srdce Catenské republiky.

A stejně není cesty zpět.

Pokračujeme vesměs mlčky, Ulciscor si zřejmě nepřeje probírat cokoli na veřejnosti. Po dvaceti minutách chůze se dostaneme na periferii Letensu.

Nebyl jsem tu od doby, kdy jsem do města před osmnácti měsíci přišel. Vypadá to tady jinak. Nízké rozpadající se dřevěné boudy obývané octavy s rodinami zmizely, vystřídaly je vysoké kamenné fasády nebo jejich zatím nedokončená torza. Ulice jsou širší a přímější a jsou vydlážděné. Dál jimi chodí octavové, ale všichni pořádně zapraženi, ze zbývajících sil tahají trámy a kamení. Celá čtvrt připomíná včelí úl, všude se staví, septimové štekají povely, a dokonce zahlédnu i sextu, jak zvedá ohromný kamenný kvádr o tři patra výš, kde se s ním potýká několik octavů a snaží se levitující kámen zajistit.

I Ulciscor si sexty všimne. „Jak nehospodárné,“ zabručí nesouhlasně.

Tím se uvolní prostor k rozhovoru, čehož okamžitě využiji. „Staví tu skladiště?“ Nic jiného mě nenapadá. Nevidím jiný důvod, proč by vylepšovali právě tuto část Letensu. Navíc je zřejmé, že většina těch budov k bydlení sloužit nebude, na to mají moc vysoké a široké vchody a málo oken.

„K dohodě s Tensií patřilo, že se rozdělíme o všechny suroviny, které získáme na jejím území. Vesměs jde o obilí a kámen, sami je stejně nebyli schopni pořádně vytěžít. Ale doopravdy se daly věci do pohybu až někdy před půl rokem.“

„Takže tady se pak bude všechno uskladňovat?“

„Jenom tensijský podíl. Nakonec stejně zjistí, že to nedokážou dostatečně využít, a požádají o pomoc se spotřebou. Nebo to tu všechno zaplní a pak nám začnou zásoby prodávat.“ Mluví nezaufatě, není v tom žádná povýšenost ani lítost, zkrátka jen odhaduje, jak se věci vyvinou.

„A co se stane s catenským podílem?“

„Odešle se do Catenu.“

Zamračím se. „To mi zas tak výhodné nepřipadá.“ Od hlavního města nás dělí téměř pět tisíc kilometrů a leží mezi námi Quuské moře. Logistická noční můra.

Ulciscor se jen usměje.

Krátce nato necháme rostoucí budovy a vyčerpané dělníky za zády a pokračujeme podél linie, kde město kdysi střežila velká kamenná zeď. V rámci dohody mezi Tensií a Hierarchií ji rozebrali a ochranu svěřili výhradně Vůli. Vyjdeme na dlouhé travnaté prostranství. Není těžké uhodnout, kam míříme. Chvilí poté, co jsme opustili sirotčinec, jsem na obzoru zaregistroval neuvěřitelně vysoký bílý trojboký monolit. Od začátku hádám, jakému účelu slouží, ale po Ulciscorově vzoru zachovávám mlčení.

Teď už jsme dost blízko, abych na ten masiv pořádně viděl. Vypadá to, že je z bílé žuly, protkané černým žilkováním, každá strana může mít na šířku nějakých deset metrů a výšku odhaduji minimálně na šedesát. Na planině za městem se nachází jediná stavba, stojí hned za tím sloupem. Je rovněž velká, i v porovnání se sloupem, má neobvykle protáhlou konstrukci ze dřeva, oceli, kamene, a dokonce i skla. Po dlážděné cestě, která vede kolem monolitu a vine se trávou, aby spojovala stavbu s městem, pochodují dělníci jako mravenci a rachotí po ní vozy poháněné Vůli.

Rachotí dokonce i *pod* tou záhadnou stavbou.

Klopýtnu, nedává to smysl. Nevidím žádné nosné sloupy, přesto je i takto na dálku jasné, že se celá ta věc prostě... vznáší.

„Co to, proboha, je?“ vyrazím ze sebe nechtěně šepem. Mhouřím oči, ale pořád jsme moc daleko, abych to pobral. Tedy jestli mi v tom vůbec brání vzdálenost.

„Transvect.“ Ulciscorovi se při mé reakci zvednou koutky. „Ještě jsi žádný neviděl?“

Zavrtím hlavou, nedokážu od té věci odtrhnout oči.

„Kotvicí bod dokončili před šesti měsíci,“ pronese se stopou pýchy v hlase. „Transvect je naložený a připravený na cestu. Vlastně čeká jen na nás. Do rána jsme v Deditii.“

„Do rána,“ zopakují ohromeně. Samozřejmě už jsem o transvectech slyšel – dokonce jsem kdysi, ještě na Suusu, celý ten koncept krátce studoval. Jde o Vůli poháněné kolosy, které se pohybují mnohonásobně rychleji než šampion mezi koňmi a zvládnou přepravit ohromné